

รถสปอร์ตสีขาวสัญชาติเยอรมันแล่นไปตามท้องถนนของ
กรุงเทพมหานครที่ค่อนข้างโล่งในช่วงสายของวัน ชายหนุ่มที่สวมชุด
ทำงานแบบสบายๆ จับพวงมาลัยด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างถือกล่อง
กำมะหยี่สีน้ำเงินที่เปิดให้เห็นแหวนด้านใน ซึ่งออกแบบให้เป็นรูปนกยูง
ดูน่ารักสมวัยของหญิงสาวที่กำลังจะได้เป็นเจ้าของในเร็วๆ นี้

‘คุณอัครคะ แหมว่ามันไม่ค่อยดีนะคะ ที่จะซื้อแหวนให้เป็นของขวัญ
คุณโมรี’

อัคร...อัครช บัณฑิตยังจำสีหน้าท่าทางอึ้งของเลขาฯ สาวที่
ถูกเขาชักชวนแถมสั่งให้ไปช่วยเลือกของขวัญในร้านเครื่องประดับชั้นนำ
แห่งหนึ่งเมื่อครูได้

‘ทำไม’ ชายหนุ่มถามอย่างแปลกใจ ยอมรับว่าตอนแรกเขาตั้งใจ
ชวนเลขาฯ สาวไปหาซื้อสร้อยคอหรือไม่ว่าพวกสร้อยข้อมือกับต่างหู แต่
การที่เขาถูกใจแหวนรูปนกยูง และเกิดเปลี่ยนใจอยากจะซื้อขึ้นมา มันก็
ไม่เห็นจะเป็นเรื่องผิด

‘ก็คุณโมรีเป็นหลานสาวที่คุณรับมาอุปการะ ไม่ใช่หลานสาวแท้ๆ
นี่คะ’ เลขาฯ อ้อมแอ้มอธิบาย สีหน้าท่าทางดูวันเกรงว่าจะถูกเจ้านาย
ตำหนิ ‘หากใครรู้เข้าว่าคุณซื้อแหวนให้เธอเป็นของขวัญ แหมว่าเขาคง

เอาไปซุบซิบนินทากันให้ทั่วว่าพอขุนจนโตเต็มทีปั๊บ สมภารก็จะกินไก่อัดปั๊บ’

‘เพื่อเจ้า’ ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าเอ็ดเลขาฯ ส่วนตัวด้วยสีหน้านิ่งๆ เรื่องบ๊าบอคอแตกเหล่านั้นไม่เคยอยู่ในหัวเขา และไม่ใช่เรื่องที่เขาคิดจะสนใจด้วย

อี! สมภารอย่างเขานะหรือจะอยากเชือดไก่ ในเมื่อทุกวันนี้ก็มีสาวๆ ประเคนเนื้อ นม ไช้มาให้ไม่อันจนบางครั้งเขาชักจะเวียนแล้ว

อัศวรส่งแหวนให้พนักงานคิดเงิน

‘เอววงนี่แหละครับ’ นิสัยไม่สนใจเสียงของคนอื่นมากกว่าเสียงหัวใจตัวเองทำให้ชายหนุ่มได้แต่ยิ้มอย่างขบขันกับเรื่องที่เกิดขึ้น ก่อนจะเก็บกล่องกำมะหยี่ใส่ลงในกระเป๋าทางเกงเพื่อใช้สมภารกับการขับรถไปยังมหาวิทยาลัยรัฐบาลอันดับต้นๆ ของประเทศที่ไม่ร่ำกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีสุดท้าย และวันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายของการสอบปลายภาคเรียน

อัศวรยอมรับว่าเรื่องที่เลขาฯ คนสนิทเตือนฟังดูมีเหตุผล เพราะด้วยฐานะหลานชายคนรองของ เกริกไกร บัณฑิต มหาเศรษฐีผู้ร่ำรวยเป็นอันดับเจ็ดของเอเชีย การถูกคนภายนอกจับตามองย่อมถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา

แต่อัศวรคิดว่าตัวเองบริสุทธิ์ใจเสียอย่าง แต่การซื้อแหวนให้หลานสวมเล่นๆ เป็นของขวัญสอบเสร็จมันคงไม่ใช่เรื่องวิปริตถึงขั้นฟ้าถล่มแผ่นดินทลายลงมาหรอก

อีกอย่าง ชื่อของโมริก็แปลว่านกยูง

นึกแล้วชายหนุ่มก็อดยิ้มไม่ได้ และค่อนข้างแน่ใจว่าหลานจะต้องชอบของขวัญที่เขาเตรียมให้ชิ้นนี้ ถึงแม้ว่าตลอดสิบหกปีที่ผ่านมา หลานจะไม่เคยชอบของขวัญที่เขาหยิบยื่นให้สักชิ้นก็ตาม

แต่ขณะที่กำลังคาดเดาถึงท่าทีของหลานสาวอยู่นั้น อัศวรก็เห็นวรลัมโบรกินีสีส้มที่อยู่ข้างหน้าเขาขับเข้าจนกินไปสำหรับเลนทางขวามือ

ชายหนุ่มตัดสินใจว่าจะแข่งซ้าย ทว่าเจ้าของรถคันข้างหน้าก็ขับมาขวางไม่ให้แข่งจนเขาหมดคิวอย่างฉุนๆ

ยิ่งเมื่อเขาตั้งท่าจะกลับไปแข่งขวา แต่รถข้างหน้าก็ขับมาขวางอีกครั้ง ความอดทนที่มีอยู่น้อยนิดก็เริ่มถึงขีดจำกัด

‘ไ้อ้บ้านี้!’ อัครชสภในใจอย่างหงุดหงิด ประเมินจากรถราคาหลายสิบล้านแล้ว เขาแน่ใจว่าคนขับคงเป็นพวกลูกคนรวยที่วันๆ ไม่มีอะไรทำนอกจากสร้างความเดือดร้อนให้สังคม ส่วนเลขทะเบียน กต 9999 นั้นคงย่อมาจาก กวนตีนเก้าชั่วโคตร

อี! รู้จักเขาน้อยไป

อัครชมองท้องถนนอยู่ครู่หนึ่งก็เห็นช่องทางที่จะเอาชนะล้มโบกริกนี้คันนั้นได้ เขาเหยียบคันเร่งไปชนทางด้านขวาของรถเจ้าปัญหา และเมื่อหันไปเห็นเจ้าของรถมองผ่านกระจกหน้าต่างออกมาด้วยสีหน้าไม่พอใจ อัครชก็มิวายเพิ่มความหงุดหงิดกลับไปให้คู่กรณีด้วยการยิ้มมุมปาก พลางยักคิ้วให้อย่างกวนๆ แล้วขับแข่งไปไกลลิบราวกับจะบอกทั้งท้ายว่าไม่อยากเสียเวลาเล่นกับ...เด็ก

ป็น! ป็นๆ!

เสียงแตรดังอยู่ด้านหลังหลายครั้ง แต่ผู้ชนะก็ได้แต่ยิ้มขำในความเป็นขี้แพ้ของคนที่กำลังพยายามแข่งรถคันอื่นๆ มาเพื่อเอาคืน

แต่เชื่อเถอะว่าต่อไปบีบแตรดังไปถึงหุบพญายม เจ้าของรถหูกี้ไม่มีทางแข่งอดีตแชมป์ร้อยสนามอย่างเขาได้ และเขาก็ไม่มีเวลาว่างมากพอจะเสียเวลาเล่นสนุกมากไปกว่านี้ด้วย

เมื่อรถคันงามเคลื่อนเข้าสู่ประตูรั้วมหาวิทยาลัยที่ไม่รีศึกษา
อยู่ เขาก็เลี้ยวรถเข้าไปจอดหน้าอาคารคณะมัณฑนศิลป์

ทันทีที่ชายหนุ่มเปิดประตูและก้าวลงจากรถ นักศึกษาสาวหลายคนต่างก็มองมาแล้วหันไปซุบซิบกันด้วยท่าทางขัดเขิน ซึ่งอัครชชิน

เสียแล้วกับการถูกเพศตรงข้ามแอบมองเช่นนี้ เพราะนอกจากทรัพย์สินสมบัติที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด เขายังเพียบพร้อมด้วยรูปลักษณ์ที่แม้แต่ผู้ชายด้วยกันยังอิจฉา

เขามีคิ้วหนาเข้มพาดเฉียงอยู่เหนือดวงตาคมกริบ รั้งกับจมูกโด่ง และริมฝีปากหยักลึกอย่างลงตัว

แต่เพราะเขาไม่ใช่เสือผู้หญิงเหมือนอย่างกิมวัจน์ นาธาน และเกียรติกอง พี่น้องต่างมารดาของเขา ดังนั้นเมื่อมีสาว ๆ ส่งยิ้มมาให้ อย่างหวานหยด เขาจึงทำเพียงเดินขึ้นบันไดเข้าไปในอาคารด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ชั้นล่างของคณะมัณฑนศิลป์เป็นอาคารแบบเปิดโล่ง เต็มไปด้วยโต๊ะไม้และที่นั่งแบบต่างๆ ซึ่งตอนนี้มีนักศึกษานั่งจับกลุ่มกันกระจัดกระจาย บางกลุ่มก็นั่งคุยกันเจื้อยแจ้ว บางกลุ่มก็นั่งติวหนังสือ อัครชกวาดตามองหาเด็กในปกครองอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่รู้แววของใคร

ชายหนุ่มก้มลงดูนาฬิกาข้อมือ ก็พบว่าตอนนี้ น่าจะหมดเวลาสอบแล้ว

‘หายไปไหนของเขานะ’

อัครชมองดูรอบๆ อีกครั้งอย่างแปลกใจ ทันใดนั้นเขาก็เห็นนักศึกษาหญิงคนหนึ่งลุกขึ้นจากโต๊ะ สีหน้าท่าทางดูงุนงงระหว่างเดินมาหาเขา ซึ่งอัครชพอจะคุ้นหน้าค่าตาว่าเป็นเพื่อนในกลุ่มของโมรี

“สวัสดีค่ะ คุณอา” จีรนนท์ยกมือไหว้พร้อมกับส่งยิ้ม “มารับโมรีเหรอะคะ”

“ครับ” อัครชตอบสั้นๆ ตามประสาคนไม่ชอบพูดมาก “โมรีลงมาจากห้องสอบหรือยัง”

“ลงมาพร้อมกันได้พักหนึ่งแล้วค่ะ แต่เพิ่งจะขอตัวกลับบ้านไปเมื่อสักครู่นี้” จีรนนท์เห็นท่าทางชายหนุ่มนิ่งอึ้ง หลอนถึงกับเลิกคิ้วถามด้วยสีหน้าแปลกใจ “คุณอาไม่ได้โทร. บอกโมรีก่อนเหรอะว่าจะมา”

‘บอกตั้งแต่เช้าแล้วต่างหาก!’ อัครชคิดในใจ ความหงุดหงิดแล่นขึ้นเป็นริ้วๆ ดูเหมือนว่าตลอดหลายปีมานี้ไม่มีใครจะไม่มีพัฒนาการในด้านการเชื่อฟังผู้ปกครองอย่างเขาเลย

“อาขอตัวก่อนแล้วกัน” ชายหนุ่มบอกลาเพื่อนสนิทของโมรีสั้นๆ เจ้าของร่างสูงร่าร่าวัยแปดสิบเซนติเมตรที่ยังคงถูกสาวๆ ได้อาครานั้นจับตามอง สาวเท้ากลับมาที่รดด้วยอารมณ์กรุ่นโกรธ

ปัง!

ประตูถูกกระแทกปิดแรงกว่าปกติ อัครชกระซากรถออกจากมหาวิทยาลัยด้วยสีหน้าบึ้งตึง กระทั่งมาถึงหน้ารั้วบ้านปัทมนันท์ คนสวนที่กำลังรดน้ำต้นไม้ก็รีบวิ่งตรงมาเปิดประตูรั้วบ้านอย่างรู้งานแต่ยังไม่ทันจะเปิดกว้างจนสุด อัครชก็เหยียบคันเร่งจนรถเกือบจะเฉี่ยวชนคนสวนเข้าให้ ชายหนุ่มได้ยินเสียงร้องอย่างเสียขวัญของคนที่กระโดดหลบรดด้วยท่าทางตกอกตกใจ ทว่าตอนนี้เขาไม่มีอารมณ์ที่จะห่วงใยใคร

ชายหนุ่มมองตรงไปยังน้ำพุกลางสี่แยกหน้าคฤหาสน์หลังโตซึ่งเป็นที่พักอาศัยของปู่ ทว่าหากไม่มีความจำเป็นใดๆ เขามักจะไม่เฉียดกรายไปที่นั่น อัครชเพื่อน้องชายคนเล็กของเขาที่ถือตัวว่าเกิดจากท้องเมียแต่งของพ่อ เลยชอบทำตัวกว้าง คิดว่าตัวเองเป็นใหญ่ที่สุดในบ้านหลังนี้รองจากปู่

เกียรติก้อง...หรือถ้าจะเรียกให้ถูกก็คือ ‘กร่างก้อง’ ไม่เคารพนับถือเขาหรือพี่ชายอีกสองคนที่เกิดจากเมียคนอื่นๆ ซึ่งปู่ก็เข้าใจในปัญหานี้เป็นอย่างดี ถึงได้สร้างบ้านให้หลานๆ ทุกคนแยกกันอยู่คนละหนึ่งหลังภายในรั้วเดียวกัน แม้จะไม่ใหญ่โตโอ้อ่าเท่าหลังที่เกียรติก้องอยู่ แต่ตอนที่เกียรติก้องรู้เรื่องก็อาละวาดจนบ้านแทบแตก ก่อนจะประชดด้วยการหนีออกไปอยู่กับเพื่อนนานหลายสัปดาห์ เพราะโกรธที่ไม่ได้อะไรจากปู่เลย

ถือเป็นช่วงเวลาแห่งความสงบสุขของบ้านปัทมนันท์อย่างน่า

อัศวรย์ที่สุด!

แต่นึกไม่ถึงว่าระหว่างที่เขากำลังจะเลี้ยวรถไปทางขวามือของ
น้ำพุ ซึ่งเป็นทางไปยังบ้านของเขา มอเตอร์ไซด์ซอปปเปอร์คันหนึ่งก็แล่น
มาจอดขวางหน้ารถอย่างกะทันหัน

อัศวรย์กระแทกเท้าเหยียบเบรกแทบไม่ทัน แต่พอเห็นว่าหนุ่มลูก-
ครึ่งที่คร่อมอยู่บนมอเตอร์ไซด์คันนั้นถอดหมวกกันน็อกออกพลางจัดแต่ง
ผมสีน้ำตาลประกายแดงให้เข้าที่เข้าทาง ความหงุดหงิดก็พุ่งทะยานเข้า
สู่วัยใจทันที

ไอ้หัวแดง! ปกติเขาก็ไม่ได้เกลียดชังอะไรมันนัก แต่ตอนนี้ชักจะ
เริ่มเกลียดขึ้นมาเสียแล้ว

ป๊น!

เขาปีนแต่รถไฟเพราะอยากรีบกลับไปสอบสวนเด็กดื้อที่บ้าน แต่
นอกจาก ‘นาธานหัวแดง’ จะไม่ถอยจนทำให้หงุดหงิดมากกว่าเดิมแล้ว
ยังส่งยิ้มแบบแปลกๆ มาให้จนเขาอยากกระที่บคันเร่งชนมันกับซอปปเปอร์
แสนรักให้รู้แล้วรู้รอด

น่าเสียดายที่นาธานถอดหมวกกันน็อกแล้วก้าวมาเคาะกระจก
หน้าต่างรถเขาเสียก่อน

อัศวรย์ลดกระจกลง แต่ไม่หันไปมองหน้าอีกฝ่ายซึ่งบ่งบอกอารมณ์
ของเขาได้เป็นอย่างดีว่าหากฐานะของนาธานไม่สำคัญถึงขั้นคอขาด
บาดตาย ซอปปเปอร์ของมันก็นั่นแหละที่จะตายเพราะการพุ่งเข้าชนของเขา

“มีข่าวร้ายจะบอกอะไรเธอ”

คำว่า ‘ข่าว’ เรียกความสนใจจากอัศวรย์ได้มากที่สุด ถึงแม้ว่าเขา
จะไม่ชอบหน้ากวนๆ ของนาธานในตอนนี้นักเท่าไร แต่ในฐานะที่นาธาน
ชอบเก็บข้อมูลทั้งใหม่และเก่าเอาไว้ในทุกๆ รอยหยักของสมองราวกับ
เป็นคอมพิวเตอร์แบบเคลื่อนที่ ดังนั้นข่าวจากคนตรงหน้าจึงเชื่อถือได้
และอัศวรย์แน่ใจว่าหากเรื่องไม่เกี่ยวกับเขา นาธานคงไม่กล้าเอาซอปปเปอร์

แสนรักมาเสี่ยงกับอารมณ์ฉุนเฉียวของเขาด้วยการจอดขวางหน้า

“จะพูดอะไรก็พูดๆ มา” อัศวัยเริ่มรำคาญที่อีกฝ่ายมัวแต่ยิ้มอย่างเล่นตัว

นาธานค้อมกายลงแล้ววางแขนบนหลังคารรถ

“ฉันเห็นโมรีทางหน้าต่างห้องนอนใต้คางคกเมื่อกี้”

ใต้คางคก! อัศวัยเบิกตากว้างอย่างตกใจ เพียงครูเดียวเท่านั้น
นาธานก็เห็นไฟรถลูกที่บีบขึ้นอย่างน่ากลัวในแวตาท่ออีกฝ่าย

อัศวัยถอยรถเลี้ยวไปทางด้านซ้ายของอ่างน้ำพุกลางสี่แยกถนน
ก่อนจะกระแทกเบรกรอย่างแรงตรงหน้าบ้านกิมวัน

นาธานมองชายร่างสูงที่เดินดุ่มๆ เข้าไปในบ้านทายาทคนโตของ
บริษัทนั้นได้แล้วแต่ยิ้มซ้ำๆ เขาไม่รู้สึกลึกลับสักนิดที่หาเรื่องให้กิมวัน
เจ้าของฉายา ‘คางคกขึ้นวอ’ ประจำบ้าน

“ตักันให้สนุกนะพี่ๆ” นาธานโบกมือบ๊ายบาย ก่อนจะเดินกลับไป
คร่อมมอเตอร์ไซด์คันเก่งพลางสวมหมวกกันน็อกแล้วขี่ออกจากบ้าน
โดยผิวปากอย่างอารมณ์ดี

อัศวัยเดินขึ้นบันไดบ้านของกิมวันที่ละสองขั้น ดวงตา
วาววับราวกับซาตานที่พร้อมจะเล่นงานคนที่บังอาจมายุ่งกับเด็กใน
ปกครองของเขา

ใต้คางคก! พี่ชายต่างแม่ถือตัวว่าเกิดก่อนคนอื่นฯ ถึงได้ชอบ
วางอำนาจควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง

อัศวัยไม่เข้าใจว่าเมื่อไรกิมวันจะเลิกนิสัยชอบออกคำสั่งเสียที่
เพราะไม่มีใครในบ้านนี้เชื่อฟังนอกจากคนรับใช้

อ้อ! ยกเว้นยายเด็กดีของเขาอีกคน!

ผู้ปกครองหนุ่มคิดแล้วก็โมโห เขาบอกหล่อนนับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่า
ผู้ชายในบ้านนั้นนอกจากเขากับปู่ไวใจใครไม่ได้สักคน

อย่างภีมวัจนเห็นมาดนิ่งๆ ขรึมๆ พุดจาตุรมีสกุล แต่จริงๆ แล้ว พนักงานบริษัทที่ภีมนันท์ต่างรู้จักกันว่า เขาชอบหลอกเลขาฯ ไปขึ้นเตียงคนแล้วคนเล่า

ส่วนนาธานก็สับรางรถไฟเก่งเป็นว่าเล่น คารมจีบหญิงชั้นเซียน แต่หลายปีที่ผ่านมาเขาก็ไม่เคยเห็นนาธานจริงจังกับใครสักคน สรุปแล้วโมรีไม่ควรอยู่ใกล้ภีมวัจนกับนาธานเกินห้าเมตร และสิบเมตรสำหรับเกียรติก้องที่เขาแน่ใจว่าหากวันไหนมันเกิดหน้ามืดขึ้นมา ก็อาจข่มขืนผู้หญิงได้แม้กระทั่งกลางสนามหญ้า

แต่หล่อนก็ไม่เคยเชื่อ อะไรที่เขาห้ามเป็นต้องทำ! จนเขาอดโมโหไม่ได้ว่าคำสั่งเขามันไม่มีความหมายเลยหรืออย่างไร

ชายหนุ่มร่างสูงเดินมาถึงหน้าห้องนอนภีมวัจน เสียงสนทนาของผู้หญิงสองคนที่กำลังเดินออกมาจากในนั้นทำให้เขาชะงักกึก

“ถ้าคุณภีมกลับมาแล้ว พี่แก้วจะเรียนเธอให้ตามที่คุณหนูบอกนะคะ”

สายแก้ว...คนรับใช้วัยสามสิบต้นๆ คือคนที่เดินออกมาพร้อมกับโมรี และจากบทสนทนาเมื่อครู่ก็ทำให้ชายหนุ่มที่เพิ่งมาถึงได้ไม่ยากว่าภีมวัจนยังไม่กลับ

“ขอบคุณพี่แก้วมากนะค่ะที่ช่วยเป็นธุระให้” สาวน้อยที่สวมชุดนักศึกษายิ้มขอบคุณ ก่อนจะเปลี่ยนใจเมื่อเห็นสายแก้วมองไปทางบันได ด้วยสีหน้าตกตะลึง

“คุณอัคร”

เสียงอุทานนั้นทำให้โมรีมองตาม แต่หล่อนไม่มีท่าทางตกใจ เช่นเดียวกับสายแก้ว สีหน้าดูเรียบเฉยและค่อนข้างไปทางเบื่อเสียด้วยซ้ำ ไฟโทรทัศน์ใจของอัครซิทที่เพิ่งจะมอดไปหมดๆ จึงเริ่มปะทุขึ้นมาอีกครั้ง

“เออ...งั้นพี่แก้วขอตัวก่อนนะค่ะ” สายแก้วรีบเดินค้อมกายผ่านหน้าชายหนุ่มลงไปชั้นล่างทันที รวากับรู้ดีว่าไม่ควรอยู่ตรงนี้

“มาทำอะไรที่นี่” อัศวินเดินเข้าไปหยุดตรงหน้าเด็กในปกครอง แล้วเปิดฉากสอบสวนทันที

“มาส่งงาน”

“งาน?”

“วันก่อนอาภิมาวานให้ฉันช่วยออกแบบห้องนอนให้ใหม่ แต่เมื่อฉันโทร.หา อาภิมาบอกว่าตอนนี้อยู่ที่สนามกอล์ฟ ยังไม่แน่ใจว่าจะกลับตอนไหน ให้ฉันเอาแบบมาวางไว้ที่ห้องนอน ฉันก็เลยให้พี่แก้วช่วยพามา” โมรีตอบอย่างละเอียดราวกับรู้ว่าเขาจะต้องซักใช้ต่อชนิดถึงรากถึงโคน แล้วหล่อนก็ทำท่าจะเดินตามสายแก้วลงไปชั้นล่าง ทว่าอัศวินกลับขยับกายขวางทางหล่อนไว้เสียก่อน

“อาয়ัยคุยกับเธอไม่จบ” อัศวินมองเด็กในปกครองของเขาด้วยแววตาขุ่นๆ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเชื้อโรคอย่างไรไม่รู้ หญิงสาวตรงหน้าถึงได้ค่อยแต่จะหลบลิ้นหน้า

“ฉันไม่มีอะไรจะคุยแล้ว”

“แต่อามี!” เสียงของเขากระด้างขึ้นเมื่อเห็นว่าหล่อนมองอย่างไม่สบอารมณ์นัก “อาบอกให้รอที่คณะ ทำไมถึงกลับมาก่อน”

“ฉันไม่ได้บอกว่าจะรอ”

คำตอบเรียบๆ นั้นทำเอาชายหนุ่มถึงกับทำหน้าเหลือ

เฮอ! หล่อนพูดไม่ผิดหรอก เมื่อเข้านี้ตอนที่เขาบังคับให้โมรีขึ้นรถเพื่อไปส่งที่หน้ามหาวิทยาลัย เขาเป็นคนบอกให้หล่อนรอที่คณะ แต่การที่หล่อนชอบคุณเขาแล้วลงจากรถไปโดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธนั้น มันก็น่าจะแปลว่าหล่อนตกลงใจให้เขาไปรับไม่ใช่หรือ

“คำพูดของอามันไม่มีความหมายเลยสินะ” อัศวินอดตัดพ้ออย่างน้อยใจระคนโมโหไม่ได้ ที่ไอ้กิมวันสั่งให้ออกแบบห้องนอนใหม่ เด็กตื้อของเขาดูจะเต็มอกเต็มใจทำให้เสียเหลือเกิน

“คุณหมดธุระแล้วใช่ไหมคะ”

อัศวรถึงกับหน้าตึง เมื่ออยู่ๆ โมริก็ตบตด้วยท่าทางคล้ายจะรำคาญ

หญิงสาวร่างแน่นน้อยในชุดนักศึกษาเดินอ้อมเขาเพื่อลงไปชั้นล่าง ทว่าเขากลับกระซกแซนหล่อนให้หันกลับมาหาอย่างแรงเสียจนชายกระปองพลีตสะบัดพลีว

“ขอโทษอาเดี๋ยวนี้”

หญิงสาวนิน่หน้าอย่างโกรธเคือง พยายามจะแกะมือของเขาออกจากต้นแขน แต่ดูเหมือนว่านิ้วของเขาจะเหนียวแน่นราวกับติดกา

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด”

“เรื่องแรกที่ผิดคือเธอหลอกให้อาไปรับแก้วที่มหา’ลัย ส่วนเรื่องที่ สองคือเธอแอบทำงานให้ไอ้กิมทั้งๆ ที่อาเคยห้ามเด็ดขาดว่าไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับมัน และเรื่องสุดท้าย...” ชายหนุ่มยอมรับว่าค่อนข้างเหนียวหนำย ที่จะต้องอบรมเรื่องมารยาทหล่อนซ้ำๆ ซากๆ แต่ในฐานะผู้ปกครอง เขาจำเป็นต้องทำ “เธอไม่แทนตัวเองว่า ‘หนู’ และไม่เรียกอาว่า ‘อา’ อย่างที่อาเคยบอกไปหลายครั้งแล้ว!”

เงียบ...

“ขอโทษอาเดี๋ยวนี้”

เสียงเข้มๆ เริงบังคับนั้นไม่ได้ทำให้โมริมีท่าทางอ่อนลงเลยสักนิด ทั้งยังทำท่าจะแกะมือเขาให้ปล่อยแขนหล่อนให้ได้ด้วย

“โมริ! อาบอกว่าให้ขอโทษ!” อัศวรขึ้นเสียงอีกครั้ง ทั้งยังกระซกข้อมือหล่อนทั้งสองข้างให้หันมาสนใจเขา

เจ้าของดวงตามจอมองหล่อนเขม็ง ซึ่งการได้เห็นหญิงสาวมอตอบกลับมาอย่างดุเดือดนั้นก็ราวกับจะกระตุกต่อมอารมณ์โกรธของชายหนุ่มให้ลุกلامหนักขึ้น

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด” โมริปฏิเสธอย่างไร้สามัญสำนึกในสายตาเขา

อัครชชบกรามแน่นจนเส้นเลือดบนขมับบวมขึ้น แต่ยังไม่ทันจะได้
ตำหนิอะไรเพิ่ม น้ำเสียงเย็นชาที่หล่อนเปล่งออกมาอย่างห่างเหินก็หยุด
เขาเอาไว้ได้เสียก่อน

“และฉันไม่มีวันนับญาติกับ ‘ฆาตกร’ ”

อัครชตัวชาหนีบ รู้สึกรากับมือที่มองไม่เห็นยื่นมาบีบหัวใจของ
เขา ชายหนุ่มเผลอปล่อยให้มือรีสะบัดมือจนหลุดแล้วเดินลงบันได้ไป
ดวงตาคมไหวระริกอย่างเจ็บปวดยามมองตามหญิงสาวร่างบางที่สวมชุด
นักศึกษาเดินห่างออกไปเรื่อยๆ

ให้ตายสิ! อัครชเกลียดสรรพนามที่หล่อนใช้เรียกเขาซะมัด แต่
เขาจะปฏิเสธได้อย่างไร ในเมื่อสิบหกปีก่อน...เขาคือคนที่ทำให้พ่อแท้ๆ
ของหล่อนต้องจากโลกนี้ไปตลอดกาล

2

โมรีกลับมาถึงห้องนอนในบ้านริมแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเป็นบ้านหลังเล็กขนาดสองชั้นที่ปู่สร้างให้อัครอยู่ด้านหลังคฤหาสน์ของตระกูลบีทมันท์ รวมทั้งเป็นบ้านที่โมรีใช้ซุกหัวนอนมาตลอดสิบหกปี แต่วันนี้... หล่อนกำลังจะได้ออกไปมีชีวิตเป็นของตัวเองสมใจปรารถนาตามที่เคยได้ทำสัญญาบางอย่างเอาไว้กับชายหนุ่มเจ้าของบ้าน

หญิงสาวยื่นมือไปหยิบกระเป๋าดำเดินทางบนตู้เสื้อผ้าออกมาเปิดวางบนเตียงขนาดสามฟุตครึ่ง ก่อนจะเปิดประตูหยิบเอาเสื้อผ้าเกือบทั้งหมดที่แขวนอยู่มากองไว้ข้างกัน

ความที่หล่อนไม่ใช่สาวนักชอป เสื้อผ้าจึงมีเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

โมรีใช้เวลาไม่นานก็พับเก็บเสื้อผ้าลงในกระเป๋าร�ีบร้อย เหลือเพียงของใช้สำคัญแค่นี้ก็อย่าง

ตุ๊กตากระต่ายสีชมพูที่วางอยู่ข้างหมอนคือสิ่งแรกที่หญิงสาวนึกถึง

โมรีหยิบมันขึ้นมามอง ภาพเหตุการณ์ในวันแรกที่หล่อนได้เห็นมันหน้าประตูโรงเรียนค่อยๆ ปรากฏขึ้นในกล่องความทรงจำ

“พี่กระต่าย!” เด็กหญิงโมรีในวัยหกขวบยิ้มกว้าง หยิบเจ้ากระต่ายน้อยขนปุยในกล่องของขวัญชิ้นมากอดไว้พลางเงยหน้ามองบิดาร่างสูงใหญ่

อย่างเหลือเชื่อ

แม้ว่าใครๆ จะบอกว่าบิดาหล่อนหน้าดูเหมือนโมรี แต่ในสายตาของโมรี บิดาคือ ‘เทวดาหน้าหนวด’ ที่หล่อและใจดีกว่าใครๆ เสมอ

‘สุขสันต์วันเกิดอายุครบหกขวบนะโมรี’ พิศาลที่สวมเสื้อกั๊กวินมอเตอร์ไซค์ลูบศีรษะบุตรสาวด้วยแวตาเปี่ยมรัก ‘คราวนี้หนูจะได้พาพี่กระต่ายไปเล่นกับพวกจ๊อบแจ๊งแล้วนะ’

โมรียิ้มปากแทบฉีกไปถึงใบหู จ๊อบแจ๊งเป็นลูกสาวของจันทร์หา... ป้าที่อยู่ข้างบ้านหล่อน

ทุกวันจ๊อบแจ๊งกับพวกเด็กผู้หญิงวัยรุ่นราวคราวเดียวกันในซอยมักจะเอาตุ๊กตาตัวโปรดมานั่งเล่นกันเป็นกลุ่ม ทว่าตุ๊กตากระต่ายของโมรีเก่าและสีซีดไปทั้งตัว ไม่มีเพื่อนคนไหนอยากให้ตุ๊กตาของตัวเองมาเล่นกับพี่กระต่าย โมรีจึงได้แต่เดินมานั่งกอดพี่กระต่ายที่บ้านอย่างเหงาหงอย จนเมื่อพอกลับมาเห็นเข้าและถามว่าเหตุใดหล่อนถึงร้องไห้ เด็กหญิงจึงเล่าให้ฟังด้วยเสียงสละอื้นว่า พี่กระต่ายของหล่อนไม่สบาย เพื่อนๆ ก็เลยกลัวตุ๊กตาของตัวเองจะไม่สบายเหมือนพี่กระต่ายด้วย

ตอนแรกพ่อไม่เข้าใจว่าทำไมพี่กระต่ายถึงไม่สบาย โมรีจึงบอกพ่อตามความเข้าใจของเด็กๆ ว่าพี่กระต่ายซีดไปทั้งตัว เหมือนที่พ่อน้ำซีดเวลาไม่สบาย ซึ่งหล่อนไม่รู้สักนิดว่าสาเหตุที่พี่กระต่ายสีซีดเพราะถูกพอนำไปซักทำความสะอาดมาหลายครั้งแล้วต่างหาก

พอเห็นพี่กระต่ายกลับมามีสีชมพูสดสวยเหมือนเดิม เด็กหญิงจึงเข้าใจว่าพี่กระต่ายหายแล้ว

‘พ่อทำยังไงคะ พี่กระต่ายถึงได้หายไม่สบาย’ หนูน้อยในวัยหกขวบถามพ่อเสียงใส ก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะร่าของพ่อตอบมา

‘พอก็อพาพี่กระต่ายไปหาหมออะลิ หมอฉีดยาให้แล้ว ต่อไปนี้พี่กระต่ายของหนูจะแข็งแรงไปอีกนานเลยละ’

พิศาลยิ้มให้ลูกสาวอย่างใจดีอีกครั้ง ก่อนจะเอากลองของขวัญ

เปล่าๆ ไปทิ้งลงถังขยะหน้าโรงเรียน โดยที่เด็กหญิงโมรีในตอนนั้นยังตัวไม่สูงพอจะมองเห็นตุ๊กตากระต่ายสีซีดอีกตัวนอนอยู่ในถังนั้น

กว่าหล่อนจะเริ่มสงสัยและรู้ว่าเป็นคนละตัวกันก็ตอนเช้าเรียนชั้นมัธยม

แต่หล่อนก็ไม่โกรธพ่อ...โมรีเข้าใจว่าที่พ่อต้องทำอย่างนั้นเพราะรู้ว่าหล่อนรักพี่กระต่ายมาก และหล่อนจะไม่เอากระต่ายตัวใหม่ หากรู้ว่ามันเป็นคนละตัวกัน ถึงแม้จะหน้าเหมือนกันมากแค่ไหนก็ตาม

‘เฮลละ คราวนี้เราก็กลับกันได้แล้ว’ พิตาลเดินมาอ้อมหนุนน้อยขึ้นนั่งตรงหน้าเขabenมอเตอร์ไซค์คันเก่า

เขาไปส่งลูกสาวที่บ้านของจันทราให้เล่นกับเพื่อนๆ เหมือนทุกวัน ส่วนข้าวมือเย็นนั้นเขาจ่ายเงินรายวันให้จันทราคอยช่วยดูแลให้ เนื่องจากโมรีกำพร้าแม่มาตั้งแต่เกิด และเขาก็ไม่สบายใจหากจะทิ้งลูกให้อยู่บ้านเพียงลำพัง

‘พ่อไปทำงานต่อก่อนนะโมรี สองทุ่มพ่อจะมารับหนูกลับบ้าน’

พิตาลก้มลงหอมแก้มลูกสาวอย่างแสนรัก หนุนน้อยโบกมือบ๊ายบายอย่างยิ้มแย้ม ยืนมองพ่อขี่มอเตอร์ไซค์ออกไปจนลับสายตา โดยไม่รู้เลยว่าสักวันนั้นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่หล่อนได้เห็นหน้าพ่อ

โมรีมองพี่กระต่ายสีชมพูที่ซีดลงไปตามกาลเวลา แล้วยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาที่รินขึ้นมา ก่อนจะแข็งใจวางตุ๊กตากระต่ายลงในกระบะเป่าเดินทาง แต่ยังไมทันจะก้าวลงจากเตียงไปเก็บของใช้ส่วนตัวอื่นๆ ประตูห้องนอนก็ถูกเคาะจากด้านนอก

“โมรี เปิดประตูให้อาหน้อย”

น้ำเสียงของอัครัฐใจเย็นกว่าตอนไปอาละวาดที่บ้านกิมวัจน์ แต่นอกจากโมรีไม่คิดจะทำตามที่เขابอกแล้ว หล่อนยังลุกไปจากเตียงเพื่อเก็บอุปกรณ์เขียนแบบให้เรียบร้อย

อัคริษเคาะประตูซ้ำอีกครั้ง

“โมรี อารู้นะว่าเธอได้ยิน”

โมรีมักทำหุททอนลมเสมอ พอประตูห้องถูกเปิดเข้ามาโดยพลการ หล่อนจึงยังคงเก็บข้าวของบนโต๊ะเขียนหนังสือโดยไม่สนใจในท่าทีของเขา แต่หากเขาไม่ผิด เขาคงกำลังเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาอีกรอบที่หล่อนไม่แลเหลียว

อันที่จริงเขาควรจะชินชาเสียมากกว่า เช่นเดียวกับที่หล่อนชินชาจนเลิกถือประตูห้องนอนมานานหลายปี ด้วยรู้ดีว่าคนอย่างอัคริษหากต้องการทำอะไร เขาไม่มีทางยอมยุดึง่ายๆ

หากหล่อนไม่เปิดประตูให้ เขาก็จะใช้กุญแจไขเข้ามา หรือถ้าวันไหนอากาศร้อนหน่อย คนที่ถูกพิน้องในบ้านตั้งฉายาให้ว่า ‘ไอ้เถื่อน’ ก็คงจะพังประตูเข้ามาจนต้องเสียเวลาตามช่างมาซ่อมแซม

“นั่นเธอจะไปไหน”

น้ำเสียงเขาห้วนจัด ท่าทางงุนงงนิดๆ หงุดหงิดหน่อยๆ ซึ่งหญิงสาวเดาได้ว่าคงเกิดจากการที่เขาไม่ได้รับความสนใจ และเห็นกระเป๋าสีเสื้อผ้าที่หล่อนเก็บค้างเอาไว้บนเตียง

“ไปอยู่หอกับเพื่อน” โมรีตัดสินใจตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ มือทั้งสองข้างยังคงสาละวนอยู่กับการเก็บของบนโต๊ะเขียนหนังสือ

อัคริษขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่เข้าใจ

“เธอเรียนจบแล้วไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ” โมรีหันกลับไปเผชิญหน้ากับชายหนุ่ม พร้อมด้วยหนังสือและอุปกรณ์การเขียนแบบที่เพิ่งเก็บเสร็จเต็มสองมือ “คุณหมดหน้าที่ในการชดเชยความผิดแล้ว ส่วนฉันก็หมดเวรหมดกรรม จะได้เริ่มต้นมีชีวิตเป็นของตัวเองเสียที”

พูดจบโมรีก็เดินไปวางหนังสือลงในช่องว่างภายในกระเป๋าสีเสื้อที่หล่อนเว้นเอาไว้ ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด

อัศวรคาร์รามฮึ่มๆ ท่าทางดูไม่พอใจกับการได้ยินความจริงเรื่อง
‘เวรกรรม’ อันแสนงู

แต่ช่วยไม่ได้ ในเมื่อเขาอยากถามหล่อนก็ตอบตรงๆ หล่อนไม่สน
หรอกว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร เพราะอีกเดี๋ยวหล่อนก็จะได้ไปให้พ้นจาก
บ้านหลังนี้แล้ว

แต่หล่อนรู้จักอัศวรน้อยเกินไป ชายหนุ่มสาวเท้าเข้ามา และ
กระซกกระเบาหล่อนเหวี่ยงลงจากเตียงอย่างแรง

โครม!

ข้าวของที่ถูกรื้ออย่างดีหล่นกระจายท่ามกลางความตกตะลึง
ของหญิงสาว

“เธอยังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น!”

โมรีเฒ่าริมฝีปากเข้าหากันแน่น จ้องเขม็งไปที่ชายหนุ่มตรงหน้า
อย่างโกรธเคือง

การกระทำของเขาไม่เพียงทำให้หล่อนต้องเสียเวลาเก็บเสื้อผ้าใส่
กระเป๋านิ่มอย่างเดียว แต่อุปกรณ์เขียนแบบบางชิ้นก็เสียหายด้วย

น่าเบื่อ! พวกผู้ใหญ่ที่โตแต่ตัว ทว่าชอบทำตัวเอาแต่ใจเหมือน
เด็กๆ

“ถ้าคุณยังไม่แก่จนสมองฝ่อก็น่าจะยังไม่ลืมว่าคุณเคยสัญญา
อะไรเอาไว้กับฉัน คุณบอกว่าถ้าฉันเรียนจบเมื่อไร จะอนุญาตให้ฉันไป
จากที่นี่ได้ทันที” โมรีโยนคำพูดของเขาเมื่อหลายปีก่อนใส่หน้าคนที่ตอนนี้
อิงไปนิดหนึ่ง หล่อนรู้ว่าเขาไม่เคยลืม และคงนั่งนับวันรอให้วันนี้มาถึง
อยู่ทุกลมหายใจเข้าออก เขาจะได้พาผู้หญิงหลายๆ คนเข้ามาทำเรื่อง
ส่วนตัวในบ้านได้สะดวก โดยไม่ต้องกังวลว่าปู่จะตำหนิ

เหมือนครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ปู่กล่าวเตือนไม่ให้อัศวรพาผู้หญิง
มาทำอะไรประเจิดประเจ้อในบ้านที่มีเด็กอย่างหล่อนอาศัยร่วมชายคา
จึงเป็นสาเหตุให้อัศวรบอกว่าหล่อนควรตั้งใจเรียนเพื่ออิสรภาพในการใช้

ชีวิตอันเสเพลของเขา แต่สาบานได้ว่าที่หล่อนพยายามมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะเห็นแก่อิสรภาพของตัวเองล้วนๆ

“แค่สอบเสร็จ แต่ไม่ได้หมายความว่าเรียนจบ”

เหตุผลนั้นทำเอาโมรีนึ่งยิ่งไปอย่างเหลือเชื่อ แต่อัครชก็เสมองไป อึกทางรวากับรู้ว่าตัวเองกำลังเถียงข้างๆ คุณ

“อาเลียงเธอมาตั้งนาน อย่างน้อยเธอก็ควรได้เห็นใบปริญญาของเธอ อาจจะได้ภาคภูมิใจว่าทำหน้าที่ของตัวเองสมบูรณ์ อึกอย่าง...” อัครชหันกลับมาสบตาหล่อนอย่างจริงจัง “คุณปู่คงไม่ชอบใจนักถ้ารู้ว่าอยู่ๆ เธอก็จะไปโดยไม่ล่ำลาบอกกล่าวท่านล่วงหน้า”

โมรีชบิริมฝีปากกลางเบาๆ หล่อนไม่ชอบเอาเสียเลยที่เขายกปู่ขึ้นมาอ้าง เขาทำเหมือนหล่อนเป็นเด็กเนรคุณอย่างไรอย่างนั้น

แต่ความจริงแล้วหล่อนไม่ได้คิดจะไปแล้วไปลับเสียหน่อย!

โมรีก็แค่ตั้งใจจะย้ายไปอยู่หอกับเพื่อนระหว่างหางานทำ ส่วนถ้าปู่อยากให้ทดแทนบุญคุณไม่ว่าจะด้วยวิธีใด หล่อนก็ยินดีเสมอ ที่สำคัญคือหล่อนไม่ได้คิดจะไปโดยไม่ลาอย่างที่เขากล่าวหา หล่อนแค่มาเก็บของให้เรียบร้อยก่อนต่างหาก

ส่วนเรื่องปริญญาบัตรที่เขาอ้าง โมรีไม่เชื่อหรือกว่าคนอย่างอัครชจะภาคภูมิใจกับหน้าที่ที่ตัวเองไม่เคยเต็มใจอยากจะทำ

อัครชเหลือบมองข้าวของที่เขาทำให้กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น

“เก็บของให้เข้าที่เหมือนเดิม แล้วอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าซะ คีนี่เธอต้องไปธุระข้างนอกกับอา”

นั่นไงละ! โมรีคิดว่าแล้วเชื่อว่าที่เขาไม่ยอมให้หล่อนเก็บกระเป๋าไปตอนนี้เพราะมีจุดประสงค์บางอย่างแอบแฝง แต่ก่อนจะค้าน หล่อนต้องรู้ข้อมูลให้มากกว่านี้เสียก่อน

“ธุระอะไร”

“เดี่ยวรู้เอง” นอกจากชายหนุ่มจะกลบเกลื่อนโดยไม่ยอมอธิบายให้

กระจ่างแล้ว เขายังเดินไปหยิบชุดกระโปรงสีเหลืองนวล แอบเช็กซีเล็ก ๆ ที่แขวนอยู่ในตู้มายืนให้

ชุดที่เขาเคยซื้อให้หล่อนเมื่อเดือนที่แล้ว ตอนบังคับพาไปชอปปิง ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งด้วยกัน แต่หล่อนไม่เคยหยิบมาสวม ถึงได้ไม่เก็บลงกระเป๋าตั้งแต่แรก

“อาอยากให้เธอใส่ชุดนี้ด้วย สองทุ่มลงไปเจอกันข้างล่าง”

เมื่อหล่อนไม่รับ เขาก็โยนชุดนั้นลงบนเตียง

“หวังว่าการไม่ตกลงหรือปฏิเสธของเธอในตอนนี้จะไม่ใช่การปล่อยให้อารมณ์อีก” อัครชพูดดักคอจบก็เดินออกไปจากห้อง

เขาไม่ได้ปิดประตูให้ โมรีจึงเผลอมองตามหลังชายร่างสูงใหญ่ จนลับสายตา ไม่เข้าใจเลยว่าคืนนี้เขาจะพาออกไปไหน แต่หล่อนแน่ใจว่าคนอย่างอัครชไม่เคยปรารถนาดีกับหล่อน และมันก็น่าสงสัยเสียเหลือเกินว่าเขากำลังปรารถนาสิ่งใด ถึงไม่ยอมให้หล่อนย้ายออกจากบ้านปัทมพันธ์

หัวใจอย่างไรละ!

อัครชหาคำตอบให้ตัวเอง ซึ่งราวกับจะเป็นคำตอบให้แก่คำถามของโมรีเมื่อครู่นี้ด้วย เขากำลังครุ่นคิดว่าจะต้องใช้วิธีไหนหลานสาว ถึงจะเปิดใจ ยอมรับเขาเป็น ‘คุณอา’ เสียที

ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าเดินลงบันไดมายังห้องโถงของบ้านด้วยความหงุดหงิด เพอร์นิเจอร์ทุกชิ้นในบ้านเป็นแบบลอยตัวเพื่อสะดวกต่อการเคลื่อนย้าย เหตุเพราะเขาไม่ชอบอะไรที่มันดูเป็นระเบียบแบบแผนจนเกินไปนัก

เขาเท้าสะเอวฮึดฮัด เดินไปมาอยู่สักพักก็กระแทกกันลงบนโซฟา

อัครชไม่เคยลืมว่าเมื่อสิบหกปีก่อนเขารักสนุกและคึกคักขนาดไหน เขาเป็นสาเหตุทำให้บิดาของโมรีต้องเสียชีวิตเพราะความประมาท

แต่นั้นก็เพราะเขาเติบโตมาในบ้านที่ปราศจากความรักและความอบอุ่น

สิ่งที่เขาได้ยินยังคงวนเวียนมาตราของเกียรติก็องพูดอยู่เสมอคือเขาเป็นกาฝาก เป็นลูกที่พ่อกับแม่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิดแล้วก็เอามาทิ้งไว้เป็นภาระให้ปู่

เก็ออกูล บัทมนันท์ พ่อของเขาเป็นหนุ่มเสเพล เทียวเตรไปวันๆ โดยไม่สนใจทำงานทำการ ท่านมีภรรยาคนแรกคือพรณี ซึ่งเดิมทีเป็นเพียงสาวใช้ในบ้าน แต่ดันพลาดพลั้งมีสัมพันธ์กับพ่อจนตั้งท้องลูกชายคือกิมวัจน์ อัครชไม่แน่ใจว่าปู่คิดอย่างไรถึงปล่อยให้พ่อไปเกี่ยววงคนมาเป็นภรรยาอีกคน ทั้งยังแต่งงานกันอย่างออกหน้าออกตา แต่ด้วยนิสัยเจ้าชู้ที่แก้ไม่หาย ไม่นานพ่อจึงไปได้แม่เขามาอีกคน

อรวภา...อัครชเคยเห็นหน้าแม่แคในรูปเท่านั้น

ชายหนุ่มรู้ว่าแม่เป็นคนสวย ทว่าตั้งแต่เริ่มจำความได้ คนที่เลี้ยงดูเขากลับกลายเป็นพรณี เช่นเดียวกับที่ท่านต้องเลี้ยงนารานซึ่งเกิดจากวิธนาภรรยาชาวอิตาลี และมีสภาพไม่ต่างจากเขานักคือถูกทิ้ง

อันที่จริงแล้วเขากับนารานควรจะเข้าใจกัน แต่กลับกลายเป็นตรงข้ามไปได้อย่างไรไม่รู้

อาจเป็นเพราะนารานเป็นพวกเด็กอัจริยะ วันๆ ชลุดอยู่แต่กับตำรับตำรา หรือไม่ก็เกมลับสมองต่างๆ ในขณะที่เขาชอบต๋อยมว ยทำกิจกรรมกลางแจ้ง ความแตกต่างจึงทำให้ทั้งคู่อยู่ห่างกันไปโดยปริยาย

ส่วนกิมวัจน์เป็นพวกหวงแม่ ต่อให้พรณีดีกับเขาเพราะความสงสาร กิมวัจน์ก็มักจะแอบมองด้วยความไม่พอใจแล้วเดินหลบไปอย่างหงุดหงิดเพื่อเรียกร้องความสนใจจากแม่ เมื่อพรณีเห็นเข้าก็ค่อยๆ ผละจากเขาไปโอ้กิมวัจน์ นั่นทำให้เขารู้ว่าตนเป็นแค่ลูกนอกไส้ อย่างไรเสียพรณีก็นิ่ต้องรักลูกตัวเองมากกว่า

ในบ้านหลังนี้มีแค่ปู่ที่รักเขา แต่การที่ปู่ต้องทำงานเพื่อแบกรับภาระทั้งหมดของตระกูลทำให้แทบไม่รับรู้ว่า ตลอดเวลาที่เด็กชายอยู่บน

ตึกใหญ่ เขาต้องถูกอึ้งคณากับเกียรติก้องเหน็บแนมด่าทออยู่ตลอดเวลา เป็นพวกไร้ค่า ขนาดแม่แท้ๆ ยังไม่ต้องการ บางครั้งเขาก็อดรอนทนไม่ไหว จึงตอบโต้กลับไปด้วยกำปั้น เกียรติก้องก็จะเล่นไปฟ้องปู่โดยมีอึ้งคณา คอยหนุนหลัง

เขารู้ว่าปู่เองก็พยายามจะมอบความยุติธรรมให้แก่ทุกฝ่าย แต่ ขายหนุ่มกลับไม่รู้ลึกถึงความยุติธรรมสักนิดเวลาที่ต้องเห็นปู่เดินจากไป โดยที่เกียรติก้องมีอึ้งคณาคอยปลอบโยน ส่วนเขาไม่มีใครเลย

อัศวเดชโตมาอย่างไม่เคยรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีคุณค่า จนกระทั่ง ได้พบกับโมรี...ความรู้สึกของเขาก็เริ่มเปลี่ยนแปลง

ตอนแรกๆ เขายอมรับว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับพิศาลไม่ได้ทำให้ เขาอยากรับเด็กมาอุปการะสักนิด โดยเฉพาะเมื่อพวกพี่น้องทั้งสามรู้เข้า ต่างก็พากันมองเขาด้วยแววตาเหยียดหยาม โมรีเป็นเหมือน ‘หลักฐาน ของความผิดพลาด’ ที่อยู่ๆ ปู่ก็นำมาโยนไว้ให้เขารับผิดชอบ

ปู่พูดถ้าเขาไม่ทำหน้าที่ผู้ปกครองที่ดีจะไม่ให้เงินใช้อีก ทั้งยังจะ ขายรดของเขาทิ้ง

อัศวเดชในวัยสิบเก้าโกรธปู่มาก เพราะคิดอย่างตื้นเขินว่าปู่สามารถใช้เงินแก้ปัญหาเหมือนอย่างทุกครั้งก็ได้ จันทราอาสาจะเลี้ยงเด็กหญิง หากปู่ยอมส่งเสียค่าเลี้ยงดูในจำนวนเงินที่น่าพอใจ แต่ปู่ก็ไม่ทำ...อัศวเดช จึงต้องเลี้ยงเด็กหญิงอย่างไม่เต็มใจเลยสักนิด

ทุกเช้าที่ต้องร่วมโต๊ะอาหาร เมื่อเห็นหล่อนกินอาหารอย่างซัดซ้า ตามประสาเด็ก อัศวเดชก็จะรีบตักกับข้าวใส่จานให้ทุกคำ หวังว่าหล่อนจะ รับประทานให้เสร็จ เขาจะได้รับพาหล่อนไปส่งที่โรงเรียน

พอตกเย็นเขาก็จะเที่ยวเตร่กับเพื่อนหรือสาวๆ จนกว่าจะพอใจ เสียก่อนถึงจะไปรับหล่อนกลับบ้าน

แต่เขาไม่คิดว่าตัวเองทำอะไรผิด เพราะถ้าไปรับเร็ว โมรีก็ต้องอยู่ บ้านคนเดียวอยู่ดี ซึ่งการที่เด็กหญิงไม่เคยทำตัวว่องไวก็ทำให้เขาคิดไปเอง

ว่าหล่อนเลี้ยงง่าย หารู้ไม่ว่าเขาได้สร้างกำแพงขึ้นในหัวใจหล่อนทีละน้อยๆ โดยไม่รู้ตัว ทั้งยังตีความว่าที่หล่อนไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจានั้นคือการไม่รู้สึกอะไร

ความสัมพันธ์ของทั้งสองดำเนินอยู่อย่างนั้นราวๆ สามปี จากนั้นคืนที่เป็นเหมือน ‘จุดเปลี่ยน’ ของทุกอย่างก็เดินทางมาถึง

หลังจากคืนนั้นเขาก็เริ่มหันมาดูแลเอาใจใส่โมรีมากขึ้น แต่สำหรับเด็กหญิงมันเข้าไปเสียแล้ว ปีแล้วปีเล่า...อัศวินจึงไม่เคยรู้สึกว่ามีอะไรดึงดูดใจในสิ่งที่เขาทำให้สักอย่าง บางครั้งคนอารมณ์ร้อนอย่างเขาก็อดโมโหไม่ได้ จึงเผลอตะคอกใส่หล่อนบ้าง และพูดจาประชดประชันบ้าง

ครั้งหนึ่งสมัยที่โมรีเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย เขาเห็นหล่อนยืนมองเกียรติกองจัดงานวันเกิดใหญ่โตอยู่ในสวนหน้าบ้าน เขาเลยนึกขึ้นมาได้ว่าไม่เคยจัดงานวันเกิดให้เด็กสาวเลยสักครั้ง

อัศวินแอบไปดูวันเกิดหล่อนจากบัตรประชาชน และรีบให้แม่บ้านสายใจช่วยสอนทำเค้ก ทั้งยังซื้อกระถางดอกไม้นานาชนิดมาตั้งประดับตกแต่งเต็มบ้านเพื่อรอเซอร์ไพรส์โมรี

วันนั้นหลังจากคนขับรถรับหล่อนกลับมาจากโรงเรียน เขาก็ถือเค้กที่ทำเองกับมือเข้าไปร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ทเดย์ แต่โมรีกลับไม่มีอาการดีใจสักนิด หล่อนมองเค้กด้วยแวตาดำเย็นชาไม่ต่างจากเวลาที่มองเขา

‘โมรี...ไม่ดีใจหรือครับ’ อัศวินยอมรับว่าเริ่มใจคอไม่ดีขึ้นมาตงิดๆ แต่เขาคิดเข้าข้างตัวเองว่าบางทีหล่อนอาจกำลังซึ้ง จึงแก้มือยื่นมือไปดึงแก้มหล่อนเบาๆ เพื่อเย้าแหย่ ‘ยิ้มหน่อยสิ ยิ้มๆ’

‘ฉันจะยิ้มได้ยังไง!’ ออๆ โมรีก็ขึ้นเสียง และปัดมือเขาออกอย่างแรงจนชายหนุ่มตะลึง ‘จะให้ฉันดีใจที่ครบรอบวันตายของพ่อฉันหรือ’

อัศวินลืมไปเสียสนิทว่าเขาขับรถชนพ่อของหล่อนในวันเดียวกันนี้เมื่อหลายปีก่อน

‘ขอโทษ...อาไม่ได้ตั้งใจ’ เขารู้สึกผิดจริงๆ เมื่อเห็นดวงตาของโมรี

แวววาวด้วยหยาดน้ำใส แต่หล่อนก็ไม่ได้พูดอะไร นอกจากเดินตรงไปทางบันไดเพื่อจะขึ้นไปบนห้องนอน

อัครซู้ว่าไม่รู้รู้สึกเจ็บปวดที่เขาปล่อยไปตอกย้ำถึงวันที่หล่อนต้องสูญเสียพ่อ แต่คนอย่างเขาก็คิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไรให้หล่อนมองเห็นความจริงใจได้

สิ่งเดียวที่นึกออกตอนนั้นคือการทำอะไรสักอย่างเพื่อบิดาที่จากไปของหล่อน

‘พรุ่งนี้ไปทำบุญให้พ่อพิศาลกันนะ’ เขาโผล่ออกไปในที่สุด และแอบดีใจนิดๆ ที่เห็นท่าของโมรีหยุดชะงัก

หล่อนหันกลับมามองเขาด้วยแววตาเย็นชาไม่ต่างไปจากตอนแรก แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบที่ทำให้อารมณ์ของเขาปะทุขึ้นว่า

‘คนบาป ต่อให้ทำบุญยังไงก็คงไม่ขึ้นหรอก’

คล้ายหลังเด็กสาววัยสิบเจ็ด อัครซู้ก็ยื่นชบครามแน่นอยู่นานหลายนาที ก่อนที่เขาจะปาเค้กลงบนพื้น แล้วปิดอาหารทุกอย่างบนโต๊ะตามลงไปอย่างไม่ไยดี ชายหนุ่มเตะเก้าอี้เสียดังโครมครามอย่างหมดความอดทน

ในเมื่อทำดีไม่ขึ้น เขาก็จะไม่ทำอีกต่อไป!

อัครซู้โทร. ขวนสวสวยออกไปเที่ยวสนุกด้วยกันในคืนนั้น และปิดท้ายด้วยการพาหล่อนกลับมาที่บ้าน

เมื่อโมรีลงมาเห็นเขานั่งอยู่กับสวสวยหุ่นดินระเบิดบนโซฟาในตอนเช้า เขาก็บอกหล่อนว่าวันนี้ไม่ว่างไปส่งที่โรงเรียน

โมรีไม่ตอบโต้อะไร นอกจากเดินไปสวมรองเท้านักเรียนตรงหน้าประตูบ้าน ทำเสมือนเขาไม่มีตัวตน ทำให้เขายิ่งหงุดหงิด ชายหนุ่มจึงอดเอ่ยวาจาเชือดเฉือนใส่หล่อนไม่ได้

‘ถ้ายังงี้ก็ช่วยตั้งใจเรียนให้จบเร็วๆ ด้วยละ ฉันจะได้มีอิสระเสียที’ อัครซู้เหลือบมองท่าทีเด็กสาวครูหนึ่ง เมื่อเห็นหล่อนมองตอบ

กลับมา เขาก็รีบหลบตาไปอีกทางอย่างรวดเร็ว ‘เปื้อ! ไม่อยากเห็นอะไร
ที่มันรกรุกตา’

‘อยากจะให้ฉันไปวันนี้เลยไหมล่ะคะ ฉันก็เบื่ออะไรที่มันรกรุกตา
ในบ้านหลังนี้เหมือนกัน’

เมื่อหล่อนปรปักษ์พูดด้วยวาทะที่เชือดเฉือนไม่ต่างกัน เขาก็รู้สึก
ว่าอยากให้หล่อนเจียบเหมือนเดิมจะดีกว่า เขานะหรือ...รกรุกตา แล้ว
หล่อนนะหรือ...จะไปจากบ้านหลังนี้

อี! อายุแค่สิบเจ็ดทำเป็นอวดดี

‘ถ้าไม่ติดที่คุณปู่จะว่าฉันไร้ความรับผิดชอบ ฉันคงตอบว่าใช่’ เขา
ตีหน้านิ่งโต้ตอบกลับไป ‘แต่ตอนนี้ฉันคงพูดได้แค่ว่าถ้าเธอเรียนจบเมื่อไร
ฉันสัญญาว่าจะปิดชอยเลี้ยงฉลองให้อิสระภาพของตัวเองไปสามเดือน’

เด็กสาวหมุนตัวเดินไปโดยไม่ได้ตอบอะไรอีก ชายหนุ่มบอกตัวเอง
ว่าเขาจะไม่จ้อหล่อนอีกต่อไป

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น ผู้ปกครองหนุ่มก็ไม่เคยไปรับไปส่งโมรีที่
โรงเรียนอีกเลยกระทั่งหล่อนเข้ามหาวิทยาลัย แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามี
หลายครั้งที่เขาแอบมองสาวน้อยนั่งทำการบ้าน หรือบางครั้งก็เห็นหล่อน
เอาถ้วยข้าวสารมาวางบนกระถางกล้วยไม้ให้นกกินด้วยรอยยิ้ม เขาก็มัก
จะเผลอยิ้มตามหล่อนโดยไม่รู้ตัว และตอนนี้โมรีก็เรียนจบมหาวิทยาลัย
แล้ว

อัศวินไม่อยากเชื่อเลยว่าหล่อนจะยึดถือคำพูดที่เขาเคยประชด
หล่อนอย่างเอาจริงเอาจัง ทั้งๆ ที่เขาเกือบล้มมันไปแล้วด้วยซ้ำ

อัศวินถอนหายใจเฮือก นกพิราบที่บินมาเกาะกระถางกล้วยไม้
ด้านนอกหน้าต่างทำให้เขาหันไปมองมันจิกกินข้าวสาร

กระถางนั้นเป็นของโมรี นกนั้นก็บินมาเพราะหล่อน

โมรีทำให้บ้านที่แทบไม่เคยได้รับความดูแลเอาใจใส่จากเขาเลย
สักครั้งมีชีวิตชีวาขึ้นมา แต่เมื่อไรกันนะ...เมื่อไรเขาจะสามารถทำให้

หล่อนมีชีวิตชีวาเวลาอยู่กับเขาบ้าง

เมื่อไรเขาจะทำให้โมรีเปิดใจยอมรับเขาเป็น ‘อา’ ได้เสียที

“คุณอัครคะ” เสียงที่ดังมาจากทางประตูบ้านทำให้อัครหลุดจาก
ภวังค์

เมื่อหันไปทางต้นเสียง อัครก็เห็นว่าเป็นสายใจ...แม่บ้านเก่าแก่
ประจำตระกูลที่กำลังเดินเข้ามาในห้องโถงของบ้านสองชั้นขนาดพอเหมาะ
หลังนี้

“ครับ ป้าสายใจ” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนต้อนรับ อีกฝ่ายจึงยิ้มอย่าง
เอ็นดู

“คุณท่านให้ป้ามาตามคุณไปพบที่ตึกใหญ่ค่ะ”

คำบอกกล่าวนั้นทำให้อัครแปลกใจไม่น้อย ส่วนใหญ่เวลามีธุระ
ปู่มักเรียกหลานคนอื่น ๆ ไปพบที่ห้องทำงานในบริษัทมากกว่า เพราะ
เกียรติก้องหวงบ้านหลังนั้นราวกับหมาหวงกระดูก ปู่จึงพยายามหลีกเลี่ยง
การปะทะกันระหว่างพี่น้อง แต่หลังจากท่านวางมือจากงานเมื่อช่วงต้น
ปีที่ผ่านมา และมอบหมายตำแหน่งประธานบริษัทให้กิมวัจน์ดูแลรับผิดชอบ
หากมีเรื่องอะไรปู่ก็มักเป็นฝ่ายมาพบเขาที่บ้าน

ดังนั้นการที่ปู่เรียกเขาไปพบที่ตึกใหญ่เช่นนี้แสดงว่าธุระต้องสำคัญ
มากจริงๆ

“เรื่องอะไรเหรอครับ คุณปู่ได้บอกหรือเปล่า” อัครขมวดคิ้วขณะ
ถามสายใจ

“เห็นว่าเป็นธุระสำคัญมาก คุณอัครรีบไปเถอะค่ะ”

อัครเองก็อยากจะรีบไป แต่เขาเพิ่งทะเลาะกับโมรีและไม่แน่ใจ
ด้วยว่าเด็กดีจะฉวยโอกาสเก็บกระเป๋านีตอนเขาไม่อยู่บ้านหรือเปล่า

อัครขมวดขึ้นไปทางบันไดอย่างละล้าละลัง ก่อนจะหันไปวานสายใจ

“ถ้าอย่างนั้นผมฝากป้าสายใจดูโมรีให้หน่อยได้ไหมครับ ผมไม่
แน่ใจว่าเธอจะออกไปไหนอีกหรือเปล่า แต่คืนนี้ผมต้องพาเธอไปข้างนอก

ถ้าเห็นเธอลงมา ป้าห้ามอนุญาตให้เธอออกจากบ้านเด็ดขาดนะครับ
หรือไม่ก็ถ่วงเวลารอจนกว่าผมจะคุยธุระกับคุณปู่เสร็จ”

“ได้ค่ะ คุณอัครไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ” สายใจยิ้มรับบางๆ รู้ดีว่า
อาหlananคู่นี้แตกต่างจากคู่อื่นๆ

ลองถ้าอัครชักำขับเสี้ยนขนาดนี้แล้วละก็ แสดงว่าเพ็งทะเลาะกัน
มาอย่างไม่ต้องสงสัย

บางครั้งสายใจก็อดน้อยใจแทนชายหนุ่มที่ตนมีส่วนเลี้ยงมาเอง
กับมือไม่ได้ว่าเหตุใดโมรีถึงได้เย็นชานัก แต่จะโทษหญิงสาวฝ่ายเดียวก็
คงไม่ถูก เพราะอัครเองก็ใจร้อนราวกับไฟ และนั่นทำให้สายใจได้แต่
ภาวนาอยู่ทุกวันว่าขอให้สองอาหlananเกียวก้อยคืนดีกันเร็วๆ ด้วยเถิด...

3

ตึกใหญ่ตรงกลางรั้วปัทมนันท์มีทั้งหมดสามชั้น อัครชขึ้นบันไดมาถึงโถงชั้นสองก็ตรงไปยังห้องของปู่ แต่แล้วเขาก็เห็นกิมวัจน์ยืนอยู่หน้าประตู

อัครชขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจ เพราะเขาเพิ่งรู้จักไมรีว่ากิมวัจน์ไปตีกอล์ฟ ทว่ายังไม่ทันหายสงสัยว่าอีกฝ่ายมาได้อย่างไร เสียงฝีเท้าใคร่คนอื่นก็ดังขึ้นข้างหลังเสียก่อน

เมื่ออัครชหันไปมองก็แปลกใจมากขึ้น นาธานก็มาพบปู่ในวันเดียวกันทั้งที่เพิ่งจะซื้อมอเตอร์ไซด์สวนออกไปจากบ้านหลังมารายงานข่าวที่ทำให้เขาอารมณ์ขึ้นจนมีเรื่องกับไมรี

ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่...ปู่เรียกพวกเขามาเจอพร้อมกันเช่นนี้มีเรื่องสำคัญอะไรนะ

สามพี่น้องไม่ได้ทักทายกัน พวกเขาอาจจะได้รับอิทธิพลมาจากผู้เป็นพ่อที่ไม่เคยทักทายลูกๆ กระทั่งตายคาออสวโนสถานอาบอบนวดไปเมื่อสิบกว่าปีก่อนหรือเปล่า อัครชเองก็ไม่แน่ใจนัก แต่ความสัมพันธ์อันห่างเหินนี้เกิดขึ้นมานานจนกลายเป็นความเคยชินสำหรับทุกคนไปเสียแล้ว ซึ่งการที่ไม่มีใครพูดอะไรก็ดีกว่ามีเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันแน่นอน

เมื่อภีมวัจนที่มาถึงก่อนเดินนำเข้าไปเป็นคนแรก อัครชกับนาธาน ก็ตามเข้าไปติดๆ นาที่นั่นเองอัครชก็เห็นเกียรติก็องนั่งพับเพียบบอดแข็ง กอดขาปู้อยู่ที่มุมโปรดของท่านราวกับกำลังประจบประแจงขออะไร บางอย่าง

เห็นแล้วมันน่าสังเวชชะมัด อายุตั้งสามสิบสามแล้วยังทำตัว เหมือนกับเด็กสามขวบ!

อัครชถอนหายใจ ไม่สนใจเกียรติก็องที่กำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เขาให้ปู่ก่อนจะเดินไปนั่งลงบนโซฟาเหมือนกับอีกสองคนที่เข้ามาพร้อมกัน เกียรติก็องลุกขึ้นจากพื้นพลงยกมือเท้าสะเอว

“พวกแกมาทำไม จะมาบอกลอกเงินคุณปู่อีกแล้วละสิ พวกกาฝาก!”

“กบ!” ปู่เอ็ดหลานคนเล็ก “ปู่เป็นคนเรียกพี่ๆ เามาเอง อย่าเสีย มารยาท”

เกียรติก็องหน้าตึงอย่างเห็นได้ชัด ถ้าไม่คิดว่าอยู่ต่อหน้าปู่คงลุก ขึ้นมาอาละวาดตีโพยตีพายอีกเช่นเคย

“แล้วคุณปู่เรียกพวกมันมาทำไมครับ” เกียรติก็องมองมาทางพี่ๆ สามคนที่นั่งอยู่บนโซฟาตรงข้ามกับเก้าอี้โยกของปู่

“นายกัลวอะไรหรือกบ”

ภีมวัจนพูดขึ้นอย่างเย็นชา ซึ่งอัครชรู้มานานแล้วว่าในบรรดา พี่น้องร่วมสายเลือดบิดา ภีมวัจนคือคนที่ซึ้งน้ำหน้าเกียรติก็องมากกว่าใคร

“กัลว... คนอย่างฉันไม่เคยกัลวอะไร จะมีก็แต่รำคาญพวกกาฝาก ที่ขอบร้องขอแต่เงิน ไม่รู้จะต้องดูตไปเท่าไรถึงจะพอเสียที” เกียรติก็อง ด่ากราดไปทั่ว เจ้าสัวเกริกไกรจึงลอบถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย เช่นเดียวกับอัครชที่กำลังลอบมองไปนอกหน้าต่างห้อง

จากมุมที่เขาเลือกนั่งสามารถมองเห็นบ้านริมแม่น้ำของเขापอดี ถึงแม้ว่าเมื่ออีกเขาจะฝากสายใจเฝ้าไมริแล้ว แต่เด็กดีอย่างหล่อนก็ยัง ไร้ใจไม่ได้ เขาต้องจับตามองหล่อนเป็นระยะๆ หูก็ฟังไปด้วยว่าปู่เรียกมา

คุยเรื่องอะไร

“ปู่เป็นห่วงพวกเรา โตเป็นหนุ่มใหญ่กันหมดแล้ว แต่ยังไม่รู้จักคนที่แต่งงานแต่งการเป็นหลักเป็นฐาน”

เกียรติก็องหาวออกมาดังๆ ก่อนจะนั่งหมิ่นๆ กับโต๊ะวางถาดน้ำชาของปู่พลางเอนศีรษะลงกับพนักเก้าอี้โยก แสดงที่ทำว่าอยากนอนมากกว่าอยากฟังคำบ่นของปู่

เมื่ออัศวหันไปมองมารยาทแยๆ นั้น เขาก็อดถอนหายใจไม่ได้ ต่อให้เขาจะเบื่อฟังเรื่องที่ปู่พูดมากเพียงใด เพราะปู่พูดเรื่องนี้มาหลายครั้งราวกับฉายหนังม้วนเดิมซ้ำๆ แต่เขาก็เข้าใจดีว่าปู่เป็นห่วง และคิดว่าถ้าหลานๆ แต่งงานมีครอบครัวแล้วจะมีความรับผิดชอบมากขึ้น

“คุณปู่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ พวกผมต่างทำงานและรับผิดชอบหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างดีเยี่ยม ถ้าจะห่วงก็ควรห่วงคนที่ไม่คิดจะทำอะไรนอกจากหายใจทิ้งไปวันๆ” ภิรมณ์เองก็คงรู้เจตนาของปู่ไม่น้อยไปกว่าเขา ถึงได้เบี่ยงประเด็นความรับผิดชอบเรื่องการ ‘แต่งงาน’ ไปที่เรื่อง ‘งาน’ แทน และค่อนข้างอดเกียรติก็องได้อย่างแนบเนียน

“แก่ว่าใคร ฮี” เกียรติก็องร้อนตัวโวยวายเหมือนเช่นเคย

“พอได้แล้ว หยุดเถียงกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องเสียที” ปู่ปรามด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำๆ เมื่อดูเหมือนหลานๆ จะมีเรื่องแทรกขึ้นมาทะเลาะกันได้ในทุกๆ ประโยคที่ปู่พูด และขึ้นพล้อยให้กัดเขว่กันเองอยู่อย่างนี้วันนี้ทั้งวันเขาก็คงไม่สามารถพูดเรื่องสำคัญได้จนจบสิ้น

เจ้าสัวกริกโกรธตัดสินใจจึงเข้าประเด็นอย่างไม่เกริ่นนำอะไรอีก

“ที่ปู่เรียกพวกแกทุกคนมาก็เพราะจะบอกว่า ถ้าใครแต่งงานแล้วมีหลานชายคนแรกให้ปู่ได้ ปู่จะยกมรดกทั้งหมดของป้ามณันท์ให้คนนั้นทันที”

“อะไรนะ!”

ไม่น่าเชื่อว่าพี่น้องสี่คนที่ไม่เคยลงรอยกันมาก่อนจะอุทานออกมา

อย่างพร้อมเพรียงกันได้

แต่งงานและมีหลานเพื่อมรดก! อัคริชไม่นึกเลยว่าปู่จะเอาสมบัติมาล่อลวงหลานๆ ได้น้ำตาเฉยอย่างนี้

ให้ตายสิ! หรือปู่เองก็คร้านจะพูดเรื่องเดิมๆ เพราะรู้ดีว่าแผ่นเสียงตกร่องไม่มีใครอยากฟัง

ปู่มองหน้าหลานทุกคนด้วยรอยยิ้ม และย้ำกฎกติกาในการเป็นผู้สืบทอดสมบัติของปัทมนันท์แต่เพียงผู้เดียวให้ฟังอีกครั้งอย่างชัดเจน จนเมื่อจบประโยคเกียรติก้องที่นั่งอยู่ข้างกายปู่ก็เลื้อนกายลงมานั่งพับเพียบกับพื้นแล้วกราบแทบตักปู่ราวกับพระเอกลิเก

“ขอบคุณนะครับคุณปู่ กบจะไม่ทำให้คุณปู่ต้องผิดหวังเลยที่เลือกกบมารับหน้าที่นี้”

อัคริชนึกขึ้นได้ทันทีว่าเกียรติก้องเคยแต่งงานและเลิกรากับภรรยาไปเมื่อหลายปีก่อน ส่วนบุตรชายก็มอบให้เป็นหน้าที่ภรรยาในการเลี้ยงดู แต่อัคริชก็ไม่คิดว่าที่ปู่ตบท้ายเรียกทุกคนมาพูดก็เพื่อจะยกสมบัติทั้งหมดให้เกียรติก้อง เขาสัมผัสถึงพลังงานบางอย่างจากแววตาปู่ที่ดูทะเยอทะยาน คล้ายสังเวชามากกว่า

“คุณปู่คิดดีแล้วหรือครับ อย่างนี้สมบัติเก่าแก่ของตระกูลคงย่อยยับหมดแน่ๆ ถ้ามอบให้คนที่รู้จักแต่ผลประโยชน์ทองไปวันๆ แต่ไม่รู้จักวิธีทำมาหากิน” ภิรมวจน์เองก็รีบค้าน

ในฐานะพี่ใหญ่ของบ้าน ต่อให้ไม่ถูกกัน แต่การเติบโตมาในรั้วบ้านเดียวกันก็ทำให้อัคริชรู้สึกได้ว่าที่ภิรมวจน์ตั้งใจทำงานให้ปู่มานาน เพราะอยากพิสูจน์ตัวเองให้ท่านเห็นว่าตนไม่ใช่แค่ลูกคนใช้ไร้คุณภาพ หรือเป็นคางคกขึ้นวออย่างที่เกียรติก้องปรัมปรามาโดยตลอด

ก่อนหน้านี้ภิรมวจน์เองก็เพิ่งได้รับอำนาจในการดูแลกิจการโรงแรมทั้งหมดในเครือปัทมนันท์ เป็นประธานบริษัทโดยมีอัคริชเป็นรองประธาน แต่มั่นก็แค่ตำแหน่งที่ค่าตอบแทนเทียบกับมรดกมากมายของปู่ไม่ได้เลย

ทว่าอัศวินไม่ได้สนใจ...ทุกวันนี้เขาทำงานให้ปู่ก็เพราะอยากตอบแทน
พระคุณที่ท่านเลี้ยงดูเขามาเท่านั้น

เขาเบื่อพี่น้องที่เป็นเหมือนศัตรูกันแต่ชาติปางก่อนพวกนี้จะตาย
และยังตั้งใจเอาไว้ด้วยซ้ำว่าหากปู่สิ้นบุญเมื่อไร เขาคงจะย้ายออกจาก
บ้านปัทมพันธ์ไปใช้ชีวิตเพียงลำพังที่ภูเก็ต

อัศวินมีเกาะส่วนตัวอยู่ที่นั่น เมื่อเร็วๆ นี้เขาเองก็เพิ่งปรึกษานูเกี่ยวกับ
การสร้างรีสอร์ทใหม่บนเกาะเปี่ยมรัก ซึ่งปู่พร้อมจะสนับสนุนเต็มที่ ทว่า
ที่จริงแล้วเขาไปบอกท่านเพราะอยากจะขอใช้เงินเก็บของตัวเองโดยไม่
รวมเข้าในเครือปัทมพันธ์ต่างหาก

แรกทีเดียวนั้นปู่ก็ไม่เห็นด้วย ท่านรู้ว่าเขากำลังเตรียมความพร้อม
ที่จะแยกตัวออกไปซึ่งไม่ใช่ความต้องการของท่านเลย ตลอดชีวิตปู่อยาก
เห็นหลานๆ ทั้งสี่รักใคร่กลมเกลียว ทว่าเขารู้ดีมันคงเป็นไปได้ยาก ซึ่งปู่
เองก็ไม่สามารถปฏิเสธได้

สุดท้ายปู่เลยตามใจเขา แต่ก็ยังมีวาทะทั้งห้าว่าอย่างไรเขาก็เป็น
หลานรักของท่านเสมอ และท่านไม่ได้รักเกียรติก้องมากกว่าคนอื่น แค่
ห่วงมันมากกว่าใครๆ เพราะความไม่เป็นไล้เป็นพายุก็เท่านั้นเอง

“แกोजनाฉันละสิไอ้กิม ยังไงฉันก็เป็นหลานรัก สมบัติทุกอย่าง
ต้องเป็นของฉัน เรื่องนี้มันแน่นอนอยู่แล้ว” เกียรติก้องสบโอกาสคุยโว

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าเจ้ากบ”

“อ้าว! ผิดตรงไหนครับคุณปู่ ก็ผมเคยแต่งงานแล้ว แถมยังมีลูกชาย
แล้วด้วย ตรงความต้องการของคุณปู่ทุกอย่างเลยนี่ครับ”

“เคย...กบเคยมีเมียและลูก แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว กบหย่ากับแม่เบล
ไปหลายปีแล้ว ส่วนลูก กบกลัวเรียกเด็กที่ไม่เคยยกอด ไม่เคยเลี้ยงดู
ไม่เคยใส่ใจดูแล และตอนนี้ก็ยังไม่ได้ใช้นามสกุลของเราว่าลูกด้วยหรือ”

คนขี้ประจบอ้าปากค้าง

“คุณปู่หมายความว่ายังไง”

“อะไรที่ทิ้งไปแล้วก็ไม่ใช่ของของเราอีกต่อไปนะกบ เพราะฉะนั้น จ้าบทเรียนนี้เอาไว้ให้ดี ก่อนคิดจะทิ้งอะไรไป อย่าคิดแต่ว่าเบื่อแล้ว ไม่ต้องการแล้วก็จบ เพราะของสิ่งนั้น คนสองคนนั้นอาจจะมีประโยชน์กับ กบต่อไปในภายภาคหน้าก็ได้”

อัคราชแทบจะหัวเราะซ้ำเมื่อได้ยินสิ่งที่ปู่เทศนาเกียรติก้อง ก่อนจะ ลอบมองผ่านหน้าต่างออกไปยังบ้านริมน้ำของเขาอีกครั้ง

เมื่อเห็นสถานการณ์ยังคงปกติ โมรียังไม่เก็บกระเป๋านี้ออกมาจากบ้าน อัคราชก็ค่อยเบาใจว่าเด็กดีอย่างหล่อนอาจเชื่อฟังเขาบ้างแล้ว ก็เป็นไปได้

“คุณปู่แกล้งกบ”

“ปู่จะแกล้งแกทำไม ปู่อยากให้หลานๆ ทุกคนเลิกเจ้าชู้ แต่งงาน แต่งการกับผู้หญิงที่ดี”

“เรื่องแต่งงานมันไม่ใช่เรื่องยากหรอกครับคุณปู่ ถ้าเป็นความ ประสงค์ของคุณปู่” ภิรมณ์เป็นฝ่ายพูดขึ้นมาบ้างเมื่อรู้ว่าปู่ไม่ได้จะมอบ สมบัติให้คนไม่เอาไหนอย่างเกียรติก้อง และการตอบรับอะไรง่าย ๆ เช่นนั้นก็ทำให้ปู่รีบดักคอในทันที

“ปู่ไม่ต้องการงานแต่งจอมปลอม ปู่ทำบาปมามากแล้ว เพราะปู่ ไม่ยอมห้ามปรามพ่อของพวกแก ถึงทำให้พวกแกโตมาแบบนี้” ปู่ไม่ได้ หมายถึงแค่ภิรมณ์ แต่กวาดตามองไปยังทุกคนภายในห้องด้วย

“ถ้ามันจำเป็น...ฉันผมก็จะรีบมีลูกให้คุณปู่”

เกริกไกรยิ้มให้หลานคนโตที่มักจะรีบเสนอตัวทำตามคำขอของเขา เสมอมา

“ปู่ไม่ต้องการลูกจากชมรมเลขาฯ ของแกหรอกนะภิรมณ์”

“โอ้...คุณปู่ครับ ใครว่าผมจะมีลูกกับเลขาฯ กันล่ะ มีผู้หญิงหลายคน อยากแต่งงานกับผมใจจะขาด”

เกริกไกรส่ายหน้า กวาดตามองหลานชายที่ละคนอย่างพิจารณา

เขารู้จักนิสัยหลานๆ ของตัวเองดี ทำไมจะไม่รู้ว่าแต่ละคนกำลังคิดอะไร

“ปู่จะบอกอะไรให้ล่ะ การสร้างครอบครัวไม่ใช่เรื่องสนุก หรือรีบทำให้มันเสร็จๆ เพื่อจะได้เป็นผู้ชนะ ปู่อยากให้พวกแกทุกคนแต่งงานกับคนที่รัก ไม่ใช่ไปทำผู้หญิงเขาท้องแล้วเอามาย้อมแมวไม่ได้ล่ะ ใครคิดจะเอาผู้หญิงที่ไหนไม่รู้มาทำเป็นแต่งงานด้วยละก็ ถ้าปู่จับได้ ปู่จะเรียกสมบัติคืนกลับมาทั้งหมด”

ในขณะที่ชายหนุ่มทั้งสามกำลังก้มหน้าลงรวบรวมจมอยู่ในความคิดของตัวเอง อัครชก็เห็นโมรีออกมารดน้ำกล้วยไม้ในกระถางใต้ชายคาน้ำบ้าน โดยมีสายใจตามมายืนคุยเป็นเพื่อน หรือถ้าจะเรียกให้ถูกก็คือ...เฝ้า ตามที่เขาสั่งไว้ และการที่เห็นโมรีคุยกับสายใจด้วยใบหน้ายิ้มแย้มก็ทำให้เขาเผลอยิ้มตามโดยไม่รู้ตัว และแทบไม่ได้ฟังที่ปู่พูดเลย

“ว่ายังไง ใครมีอะไรจะคิดค้านไหม ถ้าไม่ ถือว่าตกลงตามนี้ ถ้าใครทำตามสัญญาได้ก่อน สมบัติทั้งหมดของปัทมนันท์จะเป็นของคนคนนั้นทันที”

ไม่มีใครตอบอะไร ทว่าเสียงกระแอมของปู่ก็ทำให้อัครชสะดุ้ง รีบทำหน้าหนึ่งแล้วหันไปตั้งใจฟังทันที แต่ดูเหมือนว่าธุระสำคัญของปู่จะสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น และหากเขาเดาไม่ผิดละก็ถึงวันนี้กับเกียรติก็จะต้องคิดหาวิธีทำให้ตัวเองกลายเป็นผู้ชนะในเกมชิงสมบัติที่ปู่คิดขึ้นแน่นอน ส่วนนาธานนั้นเขาไม่แน่ใจว่าจะลงสนามด้วยหรือเปล่า แต่ที่แน่ที่สุดก็คือเขา...

อัครชขอก่อนตัวในใจเรียบร้อยแล้ว

‘แต่งงาน’ คำนี้ไม่เคยมีอยู่ในพจนานุกรมชีวิตของอัครชมาก่อน

เขาไม่เคยเชื่อในความรักแบบที่ปู่บอกด้วยซ้ำว่ามันมีอยู่จริง ผู้หญิงที่เขาคบก็ล้วนแต่เป็นเพื่อนเที่ยวที่สนุกด้วยกันชั่วคราวชั่วคราว หากอยู่ๆ

จะเลือกใครสักคนมาแต่งงาน เขาก็กังวลว่าลูกที่เกิดมาจะขาดความอบอุ่นแบบเขา เพราะดูๆ ไปแล้วเขากับผู้หญิงแต่ละคนที่คบไม่น่าจะอยู่ด้วยกันได้ยาว คิดแล้วอัครชัยก็แต่ถอนหายใจ

อันที่จริงเขาก็อยากทำเพื่อปู เขารู้ว่าปูอยากเห็นเขามีครอบครัวที่ดี และเขาก็หวังว่าจะสามารถเป็นหลานที่ดี ทำให้ปูสมหวังได้ เพียงแต่คงไม่ใช่เวลานี้ เพราะคงไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากแต่งงานกับผู้ชายที่มีภาระคือหลานสาวที่ต้องรับผิดชอบหรอก

ต่อให้โมรีจะเรียนจบจนสามารถทำงานทำการเลี้ยงตัวเองได้แล้ว แต่เขาลี้ภัยหล่อนมาตั้งนาน อยู่ๆ จะให้ทิ้งไปเขาก็ไม่สบายใจ เขาขออุทิศตัวเองเป็นอาที่ดีย่อยๆ แลกปกป้องโมรีไปอีกสักระยะดีกว่า อย่างน้อยก็จนกว่าจะแน่ใจว่ามีใครสักคนสามารถดูแลหลานได้ดีกว่าเขา ซึ่งเขาเองก็ไม่ว่าจะเจอผู้ชายดีๆ แบบนั้นเมื่อไร

เขาจำได้ว่าสมัยโมรีเรียนมหาวิทยาลัยเคยมีผู้ชายหลายคนมาจีบหล่อน คนแรกเป็นหนุ่มรุ่นพี่หน้าตาหล่อใช้ได้ แต่สัญชาตญาณบางอย่างของเขาที่องว่ามันไม่ค่อยน่าไว้วางใจ เพราะเอาเวลามาได้กรอทักรายหล่อน ตอนหมดคาบเรียนบ่อยๆ แทนที่จะตั้งใจเรียน เขาคิดว่าอนาคตมันไม่รุ่งแน่ๆ เขาไม่ให้ผ่าน...

คนที่สองเป็นหนุ่มมาดเนิร์ด ไม่ได้หล่อมากแต่ก็ดูดี สุภาพ คงไปไหนได้ไม่อายใคร วันๆ ชอบชวนหลานสาวเขาเข้าห้องสมุด ทำทางเป็นเด็กเรียนเหมือนหล่อน ดูเฟิ่นๆ น่าจะเข้ากันได้ แต่เขาวานิชัยน่าจะเหมือนกันเกินไป คนจะเป็นแฟนกัน มันต้องมีอะไรแตกต่างกันบ้างเพื่อที่จะได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

คงไม่มีใครอยากกินข้าวด้วยซ้อนกับซ้อน หรือล้อมกับล้อม เขาว่าคบกับไอ้หมอนี่ชีวิตหล่อนคงจืดชืด ไม่มีความสุข เขาไม่ให้ผ่าน...

อีกคนเป็นหนุ่มหล่อมาดเซอร์ ตัวสูงใหญ่ หัวฟู เขาเห็นมันซีมอเตอร์ไซด์เก๋าๆ เทียวรับเที่ยวส่งหล่อนอยู่บ่อยๆ ทำทางมันก็ดูซีเลน มี

อารมณ์ขันดี หล่อนถึงได้หัวเราะเวลาอยู่กับมัน แต่อย่าว่าเขาอย่างนั้น
อย่างนี้เลยนะ เขาเลี้ยงหลานสาวมาอย่างดี จะปล่อยให้หลานไปกัด
ก้อนเกลือกินได้อย่างไร เขาไม่ให้ผ่านอีก...

แน่นอนว่าเวลาอัศวินเตือนหล่อนแต่ละครั้ง โมรีไม่เคยเชื่อเขา
อัศวินเลยใช้มาตรการแะไปรับหล่อนจากมหาวิทยาลัยมากินข้าวกับบุ
บ้อยๆ พอพวกที่มาจับหล่อนเห็นเขาไปรับไปส่งหลานหน้าหอพัก แทนที่
มันจะเข้ามาทักทาย มาแนะนำตัว กลับหายหัวกันไปทีละรายสองราย

อี! สันดานไอ้พวกไม่จริงใจ เห็นผู้ใหญ่แค่นี้ก็ไม่กล้าเข้าหา

อัศวินไม่กล้าฝากหลานสาวให้คนประเภทนี้มาดูแลรับผิดชอบ
หรอก ถ้าเขาวางก็จะแะไปหาหล่อนอยู่เสมอ พอขึ้นปีสองบุให้โมรีย้าย
กลับมาอยู่บ้าน คราวนี้อัศวินก็เลยเป็นคนไปส่งหล่อนที่มหาวิทยาลัย
ด้วยตัวเองเสียเลย แม้จะไม่ได้ไปรับกลับบ้านเพราะเวลาไม่ค่อยตรงกัน
แต่เขาก็สอดส่องอยู่ตลอดว่ามีพวกไม่จริงใจมาเกาะเกาะหลานสาวของ
เขามากหรือเปล่า

เซมินาฟิกาบอกเวลาทุ่มนิดๆ อัศวินอาบน้ำแต่งตัวเสร็จเร็ว
จึงส่งกระจกสำรวจตัวเองนิดหนึ่ง ก่อนจะลงมานั่งรอโมรีในห้องโถง
ทางด้านล่างของบ้าน

เขาสวมชุดที่มั่นใจว่าสาวๆ หลายคนเห็นแล้วจะต้องแอบมองตาม
อย่างชื่นชม

แน่นอนว่าเขาไม่ได้หลงตัวเองสักนิด ทว่าประสบการณ์หลายปี
ในการดำเนินชีวิตบอกให้เขารู้ตัวและยอมรับความจริงต่างหากว่าหาก
ไม่มีใจ อย่าได้มองตาสาวๆ คนไหนนานเกินสามวินาที ไม่อย่างนั้นอาจ
ทำให้พวกหล่อนต้องสูญเสียสติสัมปชัญญะโดยไม่เจตนา เพราะนาที่
ต่อๆ มาหล่อนจะหายใจเข้าเป็นอัศว...หายใจออกเป็นอัศวรา...

อัศวินมีแผนจะฉลองการสอบเสร็จให้โมรีด้วยมื้ออาหารสุดพิเศษ

บนตึกสูงที่สามารถมองเห็นแสงไฟสวยๆ ของกรุงเทพฯ ในยามราตรี และเขาก็จะมอบแหวนรูปนกยูงที่ถืออยู่ในมือตอนนี้ให้แก่หล่อน

โมรีอาจไม่เคยรับของขวัญชิ้นใดจากเขา ทว่าปกติหล่อนเป็นคนชอบสะสมแหวนน่ารักๆ กับเครื่องประดับเก๋ๆ อยู่แล้ว ส่วนใหญ่เป็นของราคาไม่แพงมากเพราะหล่อนซื้อด้วยเงินของตัวเอง ทว่าแหวนราคาเฉียดแสนวงนี้ เจ้าของร้านเป็นคนออกแบบเองและทำมาแค่ดวงเดียวในโลกด้วย

เขาเชื่อว่าโมรีจะต้องชอบ...ไม่มากก็น้อยละน่า

ทันใดนั้นเอง ชายหนุ่มก็เหลือบเห็นวณานาฬิกาที่ติดอยู่ข้างผนัง บอกเวลาสองทุ่มสิบห้านาที โมรียังแต่งตัวไม่เสร็จอีกหรือ

อัศวคิดว่าบางที่เขาควรไปตามหล่อน เพราะไม่แน่ว่าเด็กดื้อของเขาอาจขัดคำสั่งอีกก็ได้ หล่อนยิ่งดื้อเสียจนเป็นนิสัย เห็นปิดปากสนิท ไม่เถียงอะไรแต่ก็เชื่อว่าเธอจะยอมเชื่อฟังกัน

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากโซฟาพลาจเก็บกล่องแหวนใส่กระเป๋ากางเกงให้เรียบร้อย ก่อนจะหันไปเห็นว่าโมรีกำลังเดินลงบันไดมาพอดี

หล่อนสวมชุดกระโปรงสีน้ำเงินเข้ม มือถือกระเป๋าแบบเข้าชุดกัน ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ชุดเดียวกับที่เขาอยากให้สวมในตอนแรก แต่เขาก็ถึงกับนิ่งตะลึงไปเพราะชุดที่หล่อนเลือกก็สวยไม่น้อย

อัศวไม่เคยเห็นโมรีสวมชุดอวดเนื้อหนังขนาดนี้มาก่อน

อันที่จริงมันก็ไม่โป๊หรอก ชายกระโปรงยาวเกือบคลุมเข่า ส่วนช่วงคอเสื้อก็ปกปิดเนื้อมากอย่างมิดชิด เพียงแต่เปิดเผยช่วงไหล่อย่างที่เขาไม่เคยเห็นในเสื้อผ้าชุดอื่นของหล่อนมาก่อนเท่านั้นเอง

อยู่ๆ อัศวก็รู้สึกเหมือนตัวเองมีความสำคัญ โมรีตั้งใจเลือกสวมชุดใหม่เอี่ยมนี้ไปทำงานนอกกับเขา โดยเฉพาะเมื่อสังเกตว่าใบหน้าหล่อนแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ อย่างที่ไม่เคยแต่งออกไปไหน เว้นเสียแต่งานสำคัญ ชายหนุ่มก็ยังรู้สึกภาคภูมิใจจนผลอิมโดยไม่รู้ตัว

เมื่อหล่อนก้าวเท้าลงบันไดมาถึงชั้นล่าง ชายหนุ่มที่รอคอยมานาน ก็ก้าวเท้าไปหา ทว่ายังไม่ถึงตัวหล่อนสาว อัศวรก็ไถ่ยื่นเสียงรก คั่นหนึ่งมาจอดอยู่หน้าบ้าน

เพียงแค่ครู่เดียวที่เขาหันไปมองว่าเป็นแท็กซี่ โมรีก็เดินผ่านเขา ออกไปสวมรองเท้าส้นสูงข้างนอกบ้านเสียแล้ว

“โมรี” เขารีบตามไป แต่หล่อนก็รีบเข้าไปนั่งในแท็กซี่เสียก่อน

อัศวรพยายามจะเปิดประตูรถ เพื่อเรียกหล่อนลงมาคุยกันให้รู้ เรื่อง ทว่าโมรีก็ชิงล็อกประตูไว้วางกับนกรู้ ทั้งยังสั่งให้คนขับขับรถออกไป โดยไม่ขายตามามองเขาที่ได้แต่เคาะกระจกเรียกอย่างหัวเสีย

“โมรี! โมรี!” ชายหนุ่มสาวเท้าตามไปได้สองสามก้าว แท็กซี่ก็แล่นไปไกลเกินกว่าจะวิ่งตาม

อัศวรกัดฟันกรอดๆ มองตามรถสีชมพูหวานที่กำลังจะเลี้ยวออกไป ทางถนนหน้าบ้านอย่างโมโห

เกินไปแล้ว! เขาอุตส่าห์แต่งตัวมารอดังนาน และจงใจเฝ้าในร้านอาหารไว้เสียพร้อมสรรพ หล่อนกล้าดื้ออย่างไรโทร. จึงเรียกแท็กซี่มารับไป ที่อื่น ทั้งยังไม่บอกอะไรเขาสักคำ

“ไม่อยากไปก็ไม่ต้องไป! ฉันไปกับคนอื่นก็ได้” อัศวรหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตั้งท่าจะโทร. หาเพื่อนผู้หญิงที่มักจะนัดออกไปเจอกันเพื่อหาความสุข

เขาจะไม่สนยายเด็กดีอีก โทษฐานที่วันนี้แกล้งเขาให้รอก่อมา สองครั้ง!

แต่พอนึกขึ้นได้ว่าปกติแล้วโมรีไม่เคยออกจากบ้านในยามวิกาล และเมื่อครู่เขาก็ไม่เห็นกระเป๋าดูทางที่หล่อนบอกว่าจะย้ายไปอยู่หอ กับเพื่อนด้วย อัศวรก็เริ่มเกิดคำถามในใจว่า หล่อนออกไปไหน ไปหาใคร เหตุใดถึงต้องบรรจงแต่งตัวเสียสวยเป็นพิเศษ

หรือจะมีนัดกับคนพิเศษ...

แต่ทำไมอยู่ๆ เขาก็รู้สึกหงุดหงิด โมโห ไม่มีอารมณ์อยากเจอ
ผู้หญิงคนไหน และยึดโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกงพลางขับรถออกไปทาง
หมู่บ้านอย่างรวดเร็ว...เขายกตัวเองว่า ไม่ได้หวังห้ามหลานคบเพื่อน
ผู้ชายจนต้องตามไปแอบเฝ้าระวังเหมือนพวกจงอางหวงไข่หรอกนะ เขา
ก็แค่อยากจะผ่อนคลายด้วยการขับรถเล่น แต่เผชิญเป็นทางเดียวกับ
รถแท็กซี่ที่โมรีกำลังโดยสารไปเท่านั้นเอง!

4

แท็กซีสี่ชมพูจอดส่งโมรีหน้าไนต์คลับหรูย่านทองหล่อ
อัศวินมองจากในรถของตัวเองแล้วขมวดคิ้วแทบจะในทันที เดี่ยวนี้โมรี
มาเที่ยวที่แบบนี้ด้วยหรือ

ไม่ละ...เขาเป็นผู้ปกครองหล่อน ย่อมรู้ว่าปกติโมรีเป็นเด็กอนาถ
เก็บตัวเข้าห้องนอนตั้งแต่ตะวันตกเริ่มลับขอบฟ้า เป็นไปไม่ได้ที่อยู๋
หล่อนจะมาเที่ยวสถานบันเทิงยามราตรีคนเดียว

ต้องมีใครสักคนชวนหล่อน และการที่ไม่รู้ลุกขึ้นมาแต่งเนื้อแต่งตัว
ก็ทำให้เขายังอยากรู้ให้ได้ว่าหล่อนมาหาใคร

อัศวินตัดสินใจเลยรถเข้าไปจอดทางด้านหลัง ซึ่งเป็นลานจอดรถ
กว้างขวางที่ทางไนต์คลับมีไว้ให้บริการลูกค้า

เมื่อก้าวลงจากรถได้ ชายหนุ่มก็ไม่รอช้า เดินคุ่มๆ เข้าทางประตูหลัง
ไปยังแผนกต้อนรับที่จัดเป็นสระน้ำพุกับสวนหย่อมเล็กๆ ทว่าหรูหรา
ภายในอาคาร ส่วนตัวไนต์คลับจริงๆ อยู่ด้านบน ชายหนุ่มสาวเท้าขึ้น
บันไดไปแอบสังเกตการณ์เด็กในปกครองของเขาทันที

ท่ามกลางความมืด แสงสว่างเพียงน้อยนิดจากไฟวิบวับบนเพดาน

ทำให้การตามหาใครสักคนไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะในเวลาที่จะเลยช่วงหัวค่ำมาไม่นาน ผู้คนมากมายต่างกำลังหึ่งไหลเข้ามาจนในที่สุดอัศจรรย์ดึงดูดใจขึ้นไปดูบนชั้นสองของไนต์คลับ

อัศวินมองหาหล่อนตามโต๊ะต่างๆ เมื่อยังไม่เห็นเขาจึงไปยืนที่ราวกันทางเดิน และสอดสายสายตากลับลงไปทางด้านล่าง

คราวนี้ไม่นานเขาก็เจอไมรีนั่งอยู่ที่โต๊ะไม่ไกลจากฟลอร์เต้นรำ รอบกายมีเพื่อนผู้หญิง 4-5 คนที่เขาจำได้ว่าเป็นกลุ่มที่เรียนคณะฯเดียวกับหล่อน คงแค้นดกันมาฉลองสอบเสร็จ...

เมื่อได้คำตอบดังนั้น อัศวินก็ค่อยเบาใจขึ้นที่เด็กในปกครองของเขาไม่ได้นัดเจอกับผู้ชาย แต่สมมุติหล่อนนัดเจอหนุ่มที่ไหนจริงๆ เขาก็ไม่ว่าอะไรหรอก ก็คงแค่ตรวจดูเท่านั้นว่าผ่านมาตรฐานที่เขาตั้งไว้หรือไม่ ซึ่งเขาก็ไม่ใช่คนมาตรฐานสูงอะไร แค่ต้องมั่นใจได้ว่าคนคนนั้นจะเป็นคนดี มีศีลธรรม ไม่นำพาอบายมุข คำนึงถึงความสุขของหลานสาว เขาเป็นที่หนึ่ง ฟังพาได้ ที่สำคัญต้องกล้าเข้าหาผู้ใหญ่ ไม่เจ้าชู้ รู้จักสัมมาคารวะ ฐานะไม่กินเกลบ ขยัน เอากรเองาน

อ้อ! หน้าตาที่สำคัญ ต้องพอไปวัดไปวาได้ รู้ว่าเป็นลูกเค้าเหล่าใคร มีประวัติอาชญากรรมหรือไม่ ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ ถ้าผ่านทั้งหมดก่อนหน้านั้นได้แล้วก็ค่อยว่ากันในลำดับถัดไป

อัศวินไม่อยากเข้าไปรบกวนความสุขของเด็กในปกครอง สุดท้ายจึงตัดสินใจสั่งเครื่องดื่มมานั่งจิบ แล้วมองดูหล่อนไปพลางๆ เพราะไม่บ่อยนักที่เขาจะได้เห็นหล่อนยิ้มหรือหัวเราะ และนั่นเป็นเหตุผลให้บรรดาหญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อยทั้งหลายซึ่งต่างแต่งกายมาอวดรูปร่างในสถานบันเทิงแห่งนี้ ไม่สามารถดึงดูดสายตาเขาไปจากไมรีได้เลยสักคน

เสียงอึกทิกของคนตริภายในไนต์คลับเป็นสิ่งที่ไมรีอาจไม่คุ้นชินเท่าไรนัก ทว่าจึงหะสนุกสนานกับนับว่าไม่เลว

โมรีไม่เคยเที่ยวสถานบันเทิงยามราตรีแบบนี้มาก่อน แม้ว่าตอนเข้าปีหนึ่งใหม่ๆ หล่อนจะเบื่อน้ำผู้ปกครองอย่างอัศวินตัดสินใจย้ายออกมาอยู่หอกับเพื่อนช่วงหนึ่ง แต่หล่อนก็ต้องวนอยู่กับการปรับตัวให้เข้ากับระบบการเรียนที่ต่างไปจากชั้นมัธยมปลาย ทำให้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับตำราเรียนเสียมากกว่า ที่สำคัญกว่านั้นคือหล่อนยังอายุไม่ถึงเกณฑ์เที่ยวในดัลลัสด้วย

พอเข้าช่วงปีสอง มีอยู่ครั้งหนึ่งหล่อนเคยคิดจะตามเพื่อนๆ ในกลุ่มที่ชักชวนมาลองเที่ยว แต่ยังไม่ทันได้มีโอกาส ปู่ก็โทรศัพท์ตามหล่อนกลับไปอยู่บ้านเสียก่อน

ท่านบอกว่ามหาวิทยาลัยอยู่ไม่ไกลนัก แต่ไม่เจอหล่อนนานๆ ก็รู้สึกคิดถึง เพราะในบรรดาหลานทั้งหมด ปู่มีหล่อนเป็นหลานผู้หญิงอยู่คนเดียว ท่านจึงเป็นห่วงเมื่อหลานสาวต้องไปอยู่ไกลหูไกลตา

นั่นทำให้โมรีรู้สึกว่ายอให้หล่อนไม่มีสายเลือดของปัทมนันท์เลยสักนิด แต่ปู่ก็รักและเอ็นดูหล่อนอยู่ไม่น้อย

โมรีไม่อยากทำให้ปู่ไม่สบายใจ สุดท้ายก็เลยตัดสินใจย้ายกลับไปอยู่บ้านในช่วงครึ่งเทอมแรกของปีสอง และต้องทนหมั่นหน้าอัศวินมาจนทุกวันนี้

ตอนแรกโมรีคิดว่าเมื่อสอบเสร็จจะได้ย้ายออกมาอยู่กับเพื่อนและมีชีวิตเป็นของตัวเองเสียที เพราะตลอดหลายปีมานี้เงินที่ครอบครัวปัทมนันท์ส่งเสียให้เรียนหนังสือ หล่อนก็เก็บออมเอาไว้ได้จำนวนหนึ่ง ทำให้ไม่เดือดร้อนหากต้องออกมาใช้ชีวิตด้วยตัวเอง แต่นึกไม่ถึงว่าอยู่ๆ อัศวินจะเกิดอ้างเรื่องปริญญาบัตรของหล่อนขึ้นมา ถึงตอนนี้โมรีก็ยังไม่เข้าใจเขานัก

แต่หล่อนมีนัดกับเพื่อนว่าจะมาลองสอบเสร็จกันที่นี้ตั้งแต่ก่อนกลับไปส่งแบบให้มิวว์จันที่บ้านอยู่แล้ว ดังนั้นหล่อนก็เลยตัดสินใจพักเรื่องย้ายออกเอาไว้ก่อน เพราะทราบดีที่อัศวินขยู่ในบ้าน หากเขาเห็น

หล่อนเก็บกระเป๋าเสื้อผ้าลงมา เขาคงรู้เสื้อผ้าหล่อนโยนทิ้งอีกรอบ

สู่วรตอนเขาออกไปทำงานพรุ่งนี้ ค่อยแอบเก็บข้าวของออกมา
เสียบๆ น่าจะสบายกว่า

“เป็นไงบ้างโมรี สุกหรือเปล่า” จีรนนท์เป็นห่วงเพื่อนสาวที่เพิ่ง
ถูกขวนมาเปิดหูเปิดตาในสถานบันเทิงเป็นครั้งแรก

“ก็สุกดี” โมรียิ้มตอบตามตรง

จีรนนท์หัวเราะคิกคัก

“เด็กอนามัยอย่างแกไม่เบื่อจนก็ดีใจอะ ว่าแต่...” ดูเหมือนจีรนนท์
จะนึกบางอย่างขึ้นได้ “แกแน่ใจแล้วหรือว่าพรุ่งนี้จะย้ายไปอยู่หอกับมิม
นะ”

“แน่ใจสิ ฉันรอวันนี้มานานแล้วนี่นา”

“แต่แกบอกว่าคุณอาไม่ยอมให้ย้ายออกมา ถ้าอยู่ๆ แกแอบออกมา
ฉันว่าคุณอาก็ต้องมาตามแกกลับบ้านไปอีกอยู่ดี” จีรนนท์วิเคราะห์
อย่างมีเหตุผล และนั่นก็เป็นสิ่งที่โมรีแอบกังวลอยู่เหมือนกัน

หล่อนรู้ว่าอัศวชัยเป็นคนไม่สนใจความรู้สึกใครนอกจากตัวเอง
แต่หากหล่อนต้องคอยตามใจเขาอยู่เรื่อยๆ เมื่อไรหล่อนจะได้ตามใจตัวเอง
บ้าง

เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้โมรีเป็นคนเล่าให้จีรนนท์ฟัง แต่หล่อนไม่ได้เล่า
ทั้งหมด เพราะไม่อยากตีแผ่เรื่องแย่ๆ ของอัศวชัย เช่นการชอบทำตัวเป็น
ผู้ใหญ่เอาแต่ใจ ขี้หงุดหงิด และอารมณ์รุนแรง ให้คนภายนอกรู้

แน่นอนว่าหล่อนไม่ได้กำลังปกป้องภาพลักษณ์ของเขา ทว่า
ไม่อยากให้ปู่ต้องขายหน้าที่มีหลานชายนิสัยแย่อย่างเขาต่างหาก

อย่างไรเสียเขาก็เป็นทายาทของปัทมพันธ์คนหนึ่ง ดังนั้นตลอด
เวลาที่ผ่านมา เพื่อนๆ ทุกคนของหล่อนจึงรู้เพียงแค่ว่าคุณอาดูมาก

ไซ้! คุณอา...หล่อนยอมเรียกเขาว่าอย่างนั้นเวลาอยู่ต่อหน้าเพื่อนๆ
เพราะไม่อยากให้ใครถามอะไรลงไปในเชิงลึก

โมรีไม่อยากถูกรื้อฟื้นถึงเรื่องเมื่อสิบหกปีก่อน หรือเรื่องร้ายกาจต่างๆ นานาที่อัคริซเคยทำไว้กับหล่อนตอนย้ายเข้ามาอยู่ในความดูแลของเขาใหม่ๆ เช่นการทิ้งหล่อนไว้ที่สนามเด็กเล่นของโรงเรียนจนมีตุ้มคำหรือพาสาวๆ ของเขามานั่งเฝ้าในบ้านเป็นประจำ

“ก็ฉันไม่อยากรบกวนเขามากไปกว่านี้แล้วนี่นา” โมรีให้เหตุผลเพื่อนได้ในที่สุด

“แต่ฉันว่าແກ່ทำแบบนี้มันก็ไม่ถูกนะ เขาเลี้ยงแถมตั้งนาน พอเรียนจบปุ๊บແກ່ก็จะย้ายออกจากบ้านปั๊บ นี่ถ้าฉันเป็นคุณอา ฉันคงคิดว่า แกไม่รู้จักสำนึกในบุญคุณ อย่างน้อยๆ แกก็น่าจะอยู่ต่ออีกสักพัก เพื่อว่าเขาอยากให้เราช่วยงานอะไรในเครือบริษัทของคุณปู่ แะจะได้ตอบแทนเขาบ้าง ได้ยินแก็เคยบอกว่าเขาเป็นรองประธานไม่ใช่เหรอ คงหาอะไรให้ແກ່ทำได้ไม่ยาก และเขาก็จะว่าแก็กลับหลังไม่ได้”

โมรียอมรับว่าจිරันท์พูดฟังมีเหตุผล แต่หล่อนไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองกำลังเนรคุณสักนิด เพราะชีวิตของพ่อที่เขารู้จักเอาไปไม่มีอะไรสามารถทดแทนได้

โมรีมองไม่เห็นความจำเป็นที่หล่อนจะต้องตอบแทนอะไรกับการสูญเสียเลี้ยงดูของเขา ในเมื่อเขาเองก็ไม่ได้เต็มใจแต่แรก และเหตุที่หล่อนทนอยู่มาจนทุกวันนี้ก็เพราะหล่อนอยากเรียนหนังสือเท่านั้น

บ้านปัทมนันท์เป็นเหมือนที่พึ่งเดียวของเด็กไม่มีที่ไปอย่างหล่อน แต่พระคุณของปู่หล่อนไม่มีทางลืม สักวันหนึ่งหล่อนจะต้องตอบแทนบุญคุณเจ้าสัวเกริกไกรแน่นอน

“แต่ก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกันนี่” โมรีชี้แจงเหตุผลอย่างเต็มที่ “จිරันท์จะต้องหันมาคล้อยตาม “อีกอย่าง...บริษัทนี้ที่เรียของป้าแก็ก็อยู่ไกลจากบ้านปัทมนันท์จะตาย ถ้าแก็อยากจะให้ฉันไปฝึกงานเป็นเพื่อนแก็ที่บริษัทจริงๆ หากไม่ย้ายไปอยู่หอฉัน ก็คงต้องตื่นตั้งแต่ตีสาม นั่งรถจากบ้านไปทำงานแล้วละ”

เป็นที่รู้กันดีสำหรับสองสาวว่าบริษัทอินที่เรียดังกล่าวกับบ้าน
ปัทมนันท์อยู่คนละฟากฝั่งกรุงเทพฯ จีรนนท์เรียนด้านนี้มาเพราะอยาก
ช่วยงานบิดา ช่วงหลายเดือนก่อนจีรนนท์ก็เลยชวนโมรีไปฝึกงานเป็น
เพื่อนกันหลังเรียนจบ แต่กระนั้นการเดินทางก็ไม่ได้ยากลำบากถึงขนาด
ต้องใช้เวลา 5-6 ชั่วโมง

“แหม...ดีสิก็ทันยะ” จีรนนท์ต่อมุกกลับอย่างหมั่นไส้ สองสาว
หัวเราะคิกคัก เป็นจังหวะเดียวกับที่จีรนนท์เหลือบไปเห็นชายหนุ่มร่างสูง
สมารถคนหนึ่งเดินลงบันไดมาจากทางชั้นสองด้วยท่าทางหงุดหงิด

“เฮ้ย...พีจอม!” จีรนนท์อุทาน และยิ้มกว้างพลางลุกขึ้นโบกไม้
โบกมือเรียกพี่ชาย “พีจอมคะ พีจอม”

เสียงใสๆ ที่ดังฝ่าเสียงอึกทึกของจังหวะดนตรีในไนต์คลับทำให้
เจ้าของชื่อหันมาในที่สุด จอมทัพขมวดคิ้ว ก่อนจะเดินเข้ามาทักทาย
น้องสาวด้วยรอยยิ้ม

“ยายจี มาเกี่ยวกับเพื่อนเหมือนกันหรือเรา” ว่าแล้วจอมทัพก็หัน
ไปรับไหว้จากบรรดาเพื่อนๆ ของน้องสาวอย่างเป็นกันเอง

ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกนักที่เขาจะบังเอิญเจอพวกหล่อนในไนต์คลับ
ปกติจีรนนท์เองก็ออกมาเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนบ่อยๆ และทางบ้านเขา
ก็ไม่ได้ห้าม ถือว่าโตๆ กันแล้ว

แต่ที่แปลกออกไปจากทุกครั้งคือ เขาเห็นสาวน้อยน่ารัก หน้าตา
กระจุ้มกระจิมราวกับตุ๊กตาคนหนึ่งที่ยิ้มและยกมือไหว้เขาพร้อมกับเพื่อนๆ
นั่งอยู่ในกลุ่มด้วย

จอมทัพคุ้นๆ ว่าก่อนหน้านี้เคยเห็นหล่อนมาทำรายงานกับจีรนนท์
ที่บ้านเขา หน้าตาหล่อนน่ารักน่าเอ็นดูไม่น้อยเสียวละ แม้จะไม่ได้สวยจัด
เหมือนดารานางแบบที่เขาเคยคบหา ทว่าเสียผู้หญิงอย่างเขากวาดตามอง
คนที่สวมชุดนักศึกษาซึ่งไม่รัดรูปเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ เพียงครั้งเดียว
เขาก็แน่ใจได้ทันทีว่าหล่อนต้องมีของดีซ่อนอยู่แน่นอน

แต่พอเขาตั้งใจจะจีบมาคงเล่นๆ ตามประสาคนที่ไม่คิดจะลงหลักปักฐานกับใคร แม่น้องสาวตัวดีก็รู้ทัน ขอเอาไว้ว่าอย่าหลอกเพื่อนหล่อนให้รักแล้วหักอก

จอมทัพเองก็ไม่ใช่คนที่ชอบพยายามอะไรหลายๆ เมื่อน้องขอเสียขนาดนั้นเขาจึงไม่ยุ่งกับหล่อนให้ยุ่งยาก ในเมื่อรอบกายเขามีสาวสวยมากมายเหลือกินเหลือใช้ จากนั้นพอเห็นแม่ตุ๊กตาน้ำหวานไปทำรายงานกับน้องสาวที่บ้านก็ครั้งๆ เขาก็ไม่ได้สนใจอีก บางทีคงเพราะหล่อนไม่ได้สวมเสื้อผ้าไหมรูปร่างมาดึงดูดสายตาเขาด้วย

พอมารู้วันนี้...ไหล่ขาวนวลที่โผล่พ้นชุดที่เปิดเปลือยกว่าปกติ นั้นก็ทำให้เลือดหนุ่มในกายเขาร้อนวาบขึ้นมา ยิ่งเห็นหล่อนแต่งหน้าแม้เพียงอ่อนๆ เขาก็อยากขอถอนคำพูดที่ว่าหล่อนสวยไม่เท่าพวกดารานางแบบที่เขาเคยคบแล้วทั้ง เพราะแม่พวกนั้นแทบไม่เคยล้างเครื่องสำอางเวลายุ่งบนเตียงกับเขาสักgray

แต่สำหรับแม่ตุ๊กตาน้ำหวานเพื่อนน้องสาวคนนี้ หล่อนไม่จำเป็นต้องแต่งมากก็สวยเข้ายวนใจเขา จนแทบอดใจไม่อยู่

อยากได้...เป็นความคิดที่ผุดขึ้นในหัวเขา แต่ก็จำต้องเก็บอาการไว้ ไม่อยากทำให้หญิงสาวท่าทางเรียบร้อยเหมือนไม่เคยผ่านมือชายใดมาก่อนตกใจ

“วันนี้มาเที่ยวกับพวกยายจี๋ได้ด้วยเหรอ” จอมทัพทักทายแม่ตุ๊กตาน้อย เขาจำไม่ได้ว่าหล่อนชื่ออะไร แต่หล่อนก็ดูจะเข้าใจคำถามของเขาเป็นอย่างดี

“วันนี้สอบเสร็จแล้ว จี๋เลยชวนมาเปิดหูเปิดตาค่ะ”

“แล้วพี่จอมล่ะคะ วันนี้มากับใคร” จีร์นันท์ถามขึ้น ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับ ทำให้จอมทัพนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มตอบ

“นัดเพื่อนไว้แต่มันไม่มานะ ก็เลยเชิญ นิดหน่อย ว่าจะกลับแล้ว”

“งั้นอย่าเพิ่งกลับเลยล่ะ ไหนๆ ก็มาแล้ว...” จีร์นันท์ทอดแขนพี่ชาย

และมองไปทางกลุ่มเพื่อนผู้หญิงของหล่อน “พี่จอมมาเป็นเจ้ามือให้จี้กับเพื่อนๆ ดีกว่า ใครเห็นด้วย ยกมือขึ้น”

“เฮ้!” สาวๆ ยกมือขึ้นกันเป็นทิวแถว ยกเว้นแม่ตุ๊กตาน้อยที่ดูจะเกรงใจเลยเพียงแค่มุมๆ แต่ก็นับว่าเข้าทางเสียหน่อย

ก่อนหน้านี้เวลาบังเอิญเจอน้องสาวและกลุ่มเพื่อน พี่ชายอย่างเขาก็มักถูกตอดให้เป็นเจ้ามือบ่อยๆ ซึ่งเขาเองก็ไม่ได้คิดมากอะไร ในเมื่อเงินทองที่มีต่อให้ใช้ไปอีกทั้งชาติก็ไม่หมด

“มัดมือชกกันแบบนี้เห็นที่คงหนีไปไหนไม่รอด”

“ใช่แล้วค่ะ ยิ่งวันนี้พี่จอมมาคนเดียว พวกเรายิ่งต้องจับไว้แน่นๆ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวพี่จอมหนีกลับก่อนแล้วไม่มีคนจ่ายละยุ่งเลย”

จึรนนท์ไม่พูดเปล่า แต่ดึงเขาไปนั่งกลางวงสาวๆ ที่ดูเหมือนพอเริ่มเมากันแล้วก็ไม่ค่อยถือเนื้อถือตัวเท่าไร แต่น่าเสียดายที่ไม่มีใครตรงสเปกเขาเลย เว้นเสียก็แต่แม่ตุ๊กตาน้อยที่นั่งข้างอยู่ฝั่งตรงข้าม

“น้องๆ มาทางนี้หน่อยค่ะ” จึรนนท์ยกมือเรียกบริกรมาส่งเครื่องดื่มเพิ่ม

จอมทัพรีบทำใจป้ายบอกให้พวกหล่อนสั่งกันให้เต็มที่ เพราะหากทุกคนเมากว่านี้กันอีกสักหน่อย แม่ตุ๊กตาน้อยคงถูกเขาพาไปเปลี่ยนผ้าสำราญดู ‘ของดี’ ที่แอบเล็งมานาน แล้วจับกลืนลงท้องได้ไม่ยากนัก

“ไอ้หมอนั่นมันเป็นใครวะ!”

อัครชเกียบจะลุกพรวดขึ้นยืนมองอย่างไม่สบอารมณ์เมื่อเห็นจึรนนท์ลากผู้ชายคนหนึ่งไปนั่งร่วมโต๊ะด้วย

แม้มันจะไม่ได้นั่งข้างๆ โมรี แต่ท่าที่เวลาที่หล่อนยิ้มหรือพูดคุยด้วยก็ทำให้เขาหงุดหงิดจนแทบลงไปลากตัวหล่อนกลับบ้าน

ทว่าพอทบทวนดูดีๆ แล้ว จึรนนท์เป็นคนเรียกผู้ชายคนนั้นมาในที่แรก ทั้งยังควงแขนอย่างสนิทสนม ตอนนี้อยู่กันก็ยังนั่งอยู่ข้างๆ ตัว

ผู้ชายตลอด อัคริศจึงเริ่มได้คำตอบว่าบางทีคงเป็นแฟนของจิรนนท์มากกว่า คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอกมั้ง...

อัคริศจึงไม่ยอมปุ่มปามเข้าไปลากเด็กในปกรรณกลับบ้าน นานๆ หล่อนจะได้มาสนุกกับเพื่อนแบบนี้สักครั้ง เขาก็อยากให้หล่อนมีความสุข

แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเวลาเห็นหล่อนพูดคุยหรือยิ้มกับไอ้หมอนั้น หัวใจของเขามันก็ตื้อตื้อร้อนรุ่ม เหมือนถูกไฟที่กำลังเดือดและพร้อมจะระเบิด

ก็หล่อนไม่เคยยิ้มหรือหัวเราะกับเขาเลยสักครั้งนี่!

คนขี้อิจฉาได้แต่สั่งเครื่องดื่มมาเพิ่ม เขามั่นใจว่าตัวเองไม่เผลอง่าย ๆ เพราะสมัยที่ยังใช้ชีวิตอย่างเสเพลนั้น อัคริศจึงเคยดื่มกับเพื่อนๆ ติดต่อกัน สามวันสามคืนมาแล้ว

ทว่า...ไม่เผลอหรอกก็จริงเริ่มเผลอใจ เมื่อเห็นว่าแฟนหนุ่มของจิรนนท์ มองไปทางใครบ่อยกว่าคนอื่นจนดูผิดสังเกต และเพียงแค่เห็นเพื่อนๆ ของหญิงสาวทยอยกันออกไปยกย้ายสายสะโพกตรงกลางฟลอร์ ก่อนที่จิรนนท์จะพูดบางอย่างกับแฟนอีกสองสามประโยคแล้วทิ้งเขาไว้กับโมรีสองต่อสอง อัคริศจึงรู้สึกใจคอไม่ดีชอบกล

“พี่คะ...”

อัคริศจึงหันไปมองสาวสวยหุ่นดีคนหนึ่งที่กำลังยืนถือแก้วไวน์ส่งยิ้มมาให้จากเก้าอี้ว่างในฝั่งตรงข้าม

“เก้าอี้ตรงนี้ไม่มีใครจะเป็นเจ้าของหรือยังคะ” แววดาหญิงสาวหวานหยดเปิดเผยความในใจได้โดยไม่ต้องค้นหา หล่อนแอบเล็งเขามา นานแล้ว พอเห็นเขานั่งดื่มอยู่คนเดียวเลยตัดสินใจเข้ามาทำความรู้จัก

“ตามสบายครับ” อัคริศจึงตอบหัวนๆ พลางผายมือเชื้อเชิญหล่อนตามมารยาท แต่พอสาวหุ่นดีคนนั้นนั่งลง ก็นั่งยังไม่ทันจิบกับเบาะด้วยซ้ำ อัคริศจึงลุกขึ้นเดินตรงไปทางบันได

เขาเห็นสมควรว่าโมรีต้องกลับบ้านได้แล้ว

สัตยาตญาณกำลังฟ้องอย่างรุนแรงว่าแฟนของจิรนนท์ไม่น่าไว้
วางใจ!

5

ภายใต้หน้ากากความสุขภาพ จอมทัพแน่ใจว่าอีกไม่นานโมรีจะต้องตกเป็นของเขา! เหตุเพราะเมื่อครู...เพียงแค่เขาแกล้งถามเพื่อนของหล่อนว่าไม่คิดจะออกไปสนุกตรงกลางฟลอร์กันบ้างหรือ สาวๆ ที่เริ่มเมากันได้ที่ชักชวนกันออกไปอย่างง่ายดาย ส่วนจิรนนท์ตอนแรกยังไม่ยอมไปเพราะโมรีไม่ชอบเต้น แต่เขารู้ดีว่าน้องสาวตัวเองเป็นขาแดนซ์ตัวยงเลยอาสาจะอยู่เป็นเพื่อนโมรีให้

‘พี่จอมแน่ใจนะว่าจะทำให้ ไม่ใช่แอบมาแะอั้งเพื่อนจิ’ หล่อนยกนิ้วชี้ชี้เขา ชูฟอๆ เหมือนลูกแมวน้อย ทำให้เขาหัวเราะ

‘จีเคยเห็นพี่ทำอะไรโมรีหรือไงล่ะ’

‘จริงด้วย’ จิรนนท์ยิ้ม สติที่มีถูกคือกเเทลที่พี่ชายสั่งมาเต็มร้อยๆ ผลาญไปกว่าครึ่งแล้ว ‘พี่จอมนี่ว่านอนสอนง่ายสุดๆ จันจีปากโมรีด้วยนะ’

‘จีไปสนุกกับพวกมี้มเถอะ ฉันทูอยู่กับพี่จอมได้’ โมรีไม่รู้สึกลึกซึ้งอัดอั้นอะไรเพราะตลอดเวลาที่นั่งร่วมโต๊ะกัน จอมทัพก็ถือได้ว่าเป็นคนตลก คุยสนุก และน่ารักคนหนึ่ง

แต่คล้ายจิรนนท์ได้ไม่ทันไร โมรีก็รู้สึกเหมือนจะหน้ามืด หล่อนหลับตาแน่น และยกมือขึ้นกุมขมับ

“โมรี!” จอมทัพมีท่าทีตกใจ ขยับเข้าไปนั่งใกล้ๆ หญิงสาว “เป็น

อะไรหรือเปล่าครับ”

“อยู่ๆ ก็รู้สึกมัน...ปวดหัวยังไม่รู้ค่ะ” โมรีค่อยๆ เงยหน้าขึ้นอธิบาย ก่อนที่หัวจะเริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ รวากับมีหิ้งก้อนใหญ่มาถ่วงจนอยากล้มลงไปนอนบนโซฟาอยู่รอมร่อ

“ถ้าไม่ค่อยสบายก็กลับบ้านก่อนดีกว่าไหมครับ โมรีมายังไง เดียวพี่ไปส่งไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ” โมรีเกรงใจชายหนุ่ม คิดว่านั่งพักสักครู่คงจะดีขึ้น “อาจจะแค่เมานะค่ะ ปกติไม่เคยกินเหล้า แต่เดี๋ยวก็คงจะดีขึ้น”

“แต่พี่ว่าสีหน้าโมรีดูไม่ค่อยดีเลยนะครับ ในนี้ก็เริ่มแออัดด้วย” จอมทัพแส้มองไปยังผู้คนรอบๆ ที่ทยอยกันเข้ามาเที่ยวหนาแน่นกว่าเมื่อพักก่อน และแสดงท่าที่เป็นห่วงหล่อนจากใจจริง “ถ้ายังไม่อยากกลับบ้าน ก็ออกไปสูดอากาศข้างนอกหน่อยดีไหมครับ หายมันหัวแล้วค่อยเข้ามา เดียวพี่ไปเป็นเพื่อน”

โมรีชักเริ่มคลื่นเหียนจนแทบไม่อยากจะอยู่ในนี้อีกต่อไป หล่อนเห็นด้วยอย่างพี่ชายหนุ่มว่า

“ก็ดีเหมือนกันค่ะ” โมรีหยิบกระเป๋าถือใบเล็กพาลงลุกขึ้น ส่วนจอมทัพคอยเดินตามประกบดูแลอย่างใกล้ชิด

คล้ายร่างทั้งคู่หายไปจากโต๊ะไม่นาน อัครชก็ลงบันไดมาถึงชั้นล่าง ก่อนจะตกใจที่ตอนนี้โต๊ะของโมรีไม่มีใครแล้ว

สัญชาตญาณทำให้หัวใจของอัครชหวิวไหว เขากวาดตามองไปรอบๆ อย่างกระวนกระวาย

ในที่สุดเขาก็เห็นหญิงสาวที่สวมชุดสีน้ำเงินเข้มกำลังเดินโฉบออกไปข้างนอกกับจอมทัพ ต่อให้อีกฝ่ายจะไม่ได้ฉวยโอกาสนี้ตะแคงเนื้อต้องตัวหล่อน แต่อัครชก็ไม่ไว้ใจให้อยู่ใกล้หญิงสาวนานไปกว่านี้

จงอาจหนุ่มไม่รอช้า...ก้าวขาดุ่มๆ ตามแม่ไข่น้อยออกไปทันที
ไข่น้อย...เดินโฉบลงบันไดมาถึงโซนต้อนรับทางด้านนอกของ

ในตลับ อากาศบริสุทธิ์ภายในสวนหย่อมจำลองเล็กๆ ที่ค่อนข้างปลอด
คนทำให้หล่อนสดชื่นขึ้นพอสมควร แต่อยู่ๆ ก็คล้ายจะหายใจไม่ออก
หล่อนมีงง หัวหมุนตัว

“โมรี!” จอมทัพรับตัวหญิงสาวที่เอนล้มหายใจหลังไว้ได้ทัน และ
แก้มแสดงท่าที่เป็นห่วงอยู่ครู่สั้นๆ เมื่อเห็นว่าหล่อนยังมีสติ แต่อีก
ไม่นานนี่หรือ...ไม่ก็อึดใจ

“โมรี ไหวหรือเปล่าครับ โมรีครับ...”

เปลือกตาที่กริดอายไล่เนอร์บางๆ ปิดสนิท จอมทัพกระหึ่มยืมือ
ซ้อนร่างไว้สติเข้ามาไว้ในอ้อมแขนแข็งแรง

“ไม่มีอะไรน้อง แฟนพี่เมา” เขาหันไปบอกพนักงานสองสามคนที่
ต่างพากันหันมามอง ก่อนจะอุ้มหล่อนเดินไปยังลานจอดรถที่อยู่ทาง
ด้านหลัง เป็นจังหวะเดียวกับที่อัศวินสาวเท้าลงบันไดมา

เขากวาดตาดูคร่าวๆ เมื่อไม่เห็นแม่เงาของโมรีกับหมอนั่นก็ใจ
แทบหล่นไปถึงตาคู่

“น้อง เห็นผู้ชายที่ออกมากับผู้หญิงใส่ชุดสีน้ำเงินไหม” ชายหนุ่ม
ตรงไปถามจากพนักงานต้อนรับ อีกฝ่ายมีสีหน้างงๆ แต่ก็ยอมตอบ
คำถามโดยดี

“ออกไปทางนั้นเมื่อกี้เองครับ”

อัศวินสาวเท้าตามไปอย่างรีบเร่ง ไม่แน่ใจว่าทำไมอยู่ๆ โมรีถึง
ออกมาข้างนอกกับแฟนเพื่อน หากคิดในแง่ดีอาจเป็นได้ว่าหล่อนเมา
เพื่อนก็เลยให้แฟนช่วยพาไปส่งบ้าน ทว่าแววตาของหมอนั่นที่เขาสังเกตเห็น
กลับทำให้เขาคิดไปในแง่ร้ายเสียมากกว่า

อัศวินตามมาทันเห็นจอมทัพกำลังปิดประตูลัมโบร์กินีสีส้มด้านที่
หญิงสาวนั่งหลับอยู่ข้างใน ก่อนจะเร่งฝีเท้าอ้อมมาอีกฝั่งพลางผิวปาก
อย่างอารมณ์ดี ชายหนุ่มแน่ใจว่าเขาคงวิ่งไปไม่ทันแน่ จึงรีบเดินกลับไป
ที่รถของตัวเองทันที

ทันใดนั้น ป้ายทะเบียน กต 9999 ของรถที่เพิ่งแล่นออกไปก็ทำให้
เขานึกถึงไถ่กวตืนเก้าชั่วโคตรเมื่อกลางวันขึ้นมา

สัญชาตญาณฟ้องว่าคนคนนั้นไม่ใช่คนดี และไม่กำลังตกอยู่ใน
อันตราย!

อัครชบกรรมแน่น รีบสตาร์ตรถตามไปพร้อมคิดว่าหากจอมทัพ
ทำให้หลานสาวของเขามีรอยขีดข่วนแม้แต่นิดเดียว มันกับเขาคงได้ตาย
กันไปข้าง!

ลัมโบร์กินีสีส้มทะเบียน กต 9999 แล่นฝ่าความมืดยาม
รัตติกาลที่มีเพียงแสงสว่างจากเสาไฟถนนตรงไปยังคอนโดฯ หูในย่าน
ใจกลางเมือง จอมทัพเหลือบมองหญิงสาวที่นอนหลับไม่ได้สติอยู่ที่เบาะ
ข้างกายเป็นระยะ

ชายหนุ่มยิ้มชอบใจ เมื่อคิดว่าอีกไม่นานจะได้ละเลียดกินหล่อน
หลายๆ ครั้งจนถึงเช้า

สาวบริสุทธิ์...อันที่จริงเขาก็ไม่ชอบเท่าไรเพราะเบาะจะต้องมาคอย
ไถ่โถมนานๆ และเขาก็รู้ว่าจะฟังเสียงร้องโอดครวญเหมือนวัวถูกเชือด
ของผู้หญิงประเภทนี้ด้วย แต่สำหรับแม่ตุ๊กตาน้อยโมรี เขาขอยกเว้นเป็น
กรณีพิเศษก็แล้วกัน นานๆ ที่เปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็คงไม่เลวนัก

วันนี้ทั้งวันเขามีแต่เรื่องน่าเบื่อหน่าย เริ่มตั้งแต่ตื่นมากินอาหารใน
ตอนสายก็ถูกแม่บ่นจนหูชาว่าเขาเอาแต่เที่ยวเตร่ ไม่ยอมเข้าไปช่วยงาน
ในบริษัทของพ่อเสียที ทั้งที่เขาเองก็เรียนจบมาได้สองปีแล้ว

แต่แหม...เงินของพ่อกับแม่มีเหลือเฟือ ใช้ไปทั้งชาติก็ไม่หมด!

จอมทัพมองไม่เห็นความจำเป็นที่เขาจะต้องรีบร้อน ดังนั้นพอกิน
อาหารเสร็จเขาก็ออกมาขับรถอดสาวเล่นๆ แล้วพอรถคันหลังจะแซง
เขาก็เลยแกลังกวนประสาทด้วยการขับขวางทางซ้ายที่ขวาที่ ทว่าสนุก
อยู่ได้ไม่นานรถคันนั้นก็ดันขับแซงหน้าเขาไปได้ พอเขาจะตามไปแซง

กลับก็หายไปเสียแล้ว

ความหงุดหงิดจากการต้องเสียศักดิ์ศรีทำให้เขาแะไปหาคู่ชา
คนหนึ่งที่ค่อนข้างดี แต่ขณะที่กำลังทำกิจกรรมบนเตียงแะก็แข็งด้วยกัน ยัง
ไม่ทันเสร็จสมอารมณ์หมาย พ่อแม่หล่อนก็ดันมาเยี่ยมกะทันหัน

เขาต้องป็นหน้าต่างหนีลงมาจากห้องหล่อนในสภาพเกือบล่อนจ้อน!
ถึงแม้ว่าห้องจะอยู่แค่ชั้นสอง แต่ก็ถือเป็นประสบการณ์เลวบัดซบที่สุด
ในรอบปี

ตกค่ำเขาแะไปที่ไนต์คลับเพื่อหาสาวสักคนไปสานต่อกิจกรรมที่
ค้างคามาดังแต่กลางวัน แต่ก็ดันเจอโคโยตีเล่นตัวถึงสองคนจนเขาหมด
อารมณ์ เดินลงบันไดมาจากโซนชั้นบนอย่างคิดไม่ตกว่าจะไปหาอะไรทำ
แก้เบื่อหน่ายได้ แล้วก็มาเจอของขวัญปลอมใจขึ้นเยี่ยม!

จอมทัพมองไปทางตุ๊กตาน้ำร้อนของเขากอีกครั้ง ไหล่ขาวนวลเนียน
ท่ามกลางแสงไฟถนนที่ส่องลอดเข้ามา น่าสัมผัสเสียจนเขาอดมองไปยัง
ทรวงอกที่ซ่อนอยู่ภายใต้ชุดสีน้ำเงินของหล่อนไม่ได้

ประหม่นด้วยสายตาคร่ำๆ น่าจะคับปีเจ็ดสิบห้า...ไม่ใหญ่ ไม่เล็ก
กำลังเหมาะมือ

ให้ตายสิ! โลหิตในกายเขาเริ่มร้อนผ่าวจนต้องเคลื่อนสายตาดำ
ลงไปจับจ้องกระโปรงผ้าที่แนบสนิทกับต้นขางาม

จอมทัพนึกขบใจเพื่อนคนหนึ่งที่เคยเล่าให้ฟังว่าไนต์คลับแห่งนั้น
มีयाเสียสาวแอบบริการขายให้ลูกค้าที่สนิทสนมกัน ซึ่งอันที่จริงเขาเองก็
ยังไม่เคยลองใช้กับผู้หญิงคนไหนมาก่อน แต่เห็นว่ามันมีฤทธิ์ไม่แรงมาก
จึงตัดสินใจซื้อ ตอนที่เขาแะกำลังขอตัวจากพวกสาวๆ ไปเข้าห้องน้ำแล้ว
แอบติดต่อบริการผสมลงในเครื่องดื่มของโมรี บริการบอกว่าหากปลุกดีๆ ก็
หญิงสาวจะตื่นมาแบบมึนๆ รับประกันคุณภาพสินคำว่าเขาไม่ต้องกลัว
ว่าหล่อนจะกลายเป็นท่อนไม้ให้เสียอารมณ์แน่ ซึ่งเขาคิดว่าเช้าวันพรุ่งนี้
โมรีตื่นมารู้เข้าคงร้องไห้เสียใจตามประสา

แต่สาวบริสุทธิ์อย่างหล่อนคงจัดการได้ไม่ยาก ทำทางเรียบร้อย เหมือนคนหัวอ่อนเสียขนาดนี้ แค่เขาพูดจาหวานๆ ทำที่เป็นสำนึกผิดเข้า เสียหน่อย อ้างว่ามาด้วยกันทั้งคู่ เผลอๆ อาจได้หล่อนมาเป็นคู่นอนเล่นๆ ไปอีกสักเดือนสองเดือน

ส่วนน้องสาวเขา...หากกล่อมโมรีให้เซื่องได้เสียอย่าง หล่อนจะกลัวอะไร หรือต่อให้เขาต้องโดนสวดจนหูชาจริงๆ เขาก็คิดว่าคุ้ม

กระป๋องที่แนบอยู่กับต้นขาหล่อนจนเฝ้าตามสรีระนั้นทำให้นึกอยากแยกมันออกจากกันเร็วๆ

จอมทัพอยากสำรวจว่าหล่อนจะมี ‘ของดี’ เหมือนอย่างที่เขาคะดาเดาเอาไว้หรือไม่ แต่พอหันไปเห็นสัญญาณไฟจราจรข้างหน้าสลับจากสีเขียวมาเป็นสีแดงก่อนเขาจะได้ผ่านแยกนี้ไป จอมทัพก็ถึงกับถอนหายใจอึดอัด เพราะหากผ่านไปได้อีกก็จะถึงทางเข้าคอนโดฯ เขาอยู่แล้ว เสีย ร้อยแปดสิบล้านที่แน่ะ!

จอมทัพมองตัวเลขสีแดงที่ลดลงเรื่อยๆ แล้วหันไปมองตึกตึกหน้ารถที่ยังหลับสนิทยุ่ข้างกายอีกครั้ง เนินอกกลมกลิ้งของหล่อนดึงดูดเขาให้เสียวริมฝีปากนิดหนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ เอี้ยวตัวไปปลดกระดุมชุดสวอยออกสองสามเม็ด

ภาพความขาวนวลที่ปรากฏแก่สายตาทำเอาดวงตาจอมทัพวาววาม กลืนน้ำลายอีกใหญ่

หล่อนซ่อนรูปกว่าที่คิดอีกแฮะ!

จอมทัพอดใจไม่ได้และปรารถนาจะใช้เวลาเกือบสามนาที่ที่เหลือให้คุ้มค่าที่สุด

ชายหนุ่มก้มหน้าลงดมดมเนินอกหญิงสาว กลิ่นกายหอมๆ ของสาวบริสุทธิ์ที่ไม่จำเป็นต้องใช้น้ำหอมทำให้เขาriebังจมูกลงกับเนื้อนุ่ม ก่อนจะลากไ้ริมฝีปากไปตามใจปรารถนา มีอหนาสบคลึงต้นขาอ่อน เนื้ออุ่นและแน่นตึงทำให้เขาอดตะปบแล้วบีบแรงๆ อย่างมันเขี้ยวไม่ได้

โมรีสะดุ้ง สะลึมสะลือคล้ายกำลังจะตื่นทว่าเปลือกตากลับยังปิดสนิทเหมือนคนเมา จอมทัพจึงยิ้มกริ่มชอบใจว่าหล่อนจะไม่เป็นท่อนไม้อย่างที่บริกรับประกันจริงๆ

“เดี๋ยวค่อยไปปลุกต่อที่ห้องก็แล้วกันนะ แม่สาวเนื้อหอม” เขากระซิบแทบซิดริมฝีปากคนไม่ได้สติ ก่อนจะขยับตัวกลับมาประจำตำแหน่งอีกครั้ง สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียวในวินาทีนั้น เขาจึงเหยียบคันเร่งพาหล่อนไปยังวิมานที่รออยู่ข้างหน้าอีกไม่ไกล

แต่ทันใดนั้นเขาก็เลือบเห็นรถสปอร์ตสีขาวสัญชาติเยอรมันคันหนึ่งแล่นแซงรถคันอื่นๆ มาด้วยความเร็วสูงผ่านทางกระจกหลัง จึงขมวดคิ้วหนาอย่างแปลกใจ

“มันจะรีบไปตายหรือไงวะ”

ไม่ทันขาดคำรถคันนั้นก็ทำท่าเหมือนจะแซงเขาด้วย แต่เพราะมีรถคันอื่นขวางบอยุ่ทั้งสองข้างจึงแซงมาไม่ได้ นี่ก็ไม่ถึงเลยว่ายอูๆ อีกฝ่ายจะจี้รถเขามาเรื่อยๆ ชะลอ...แล้วพุ่งกระแทกอย่างแรงจนเขาแทบหัวทิ่มโครม!

ถึงจะไม่แรงจนทำให้รถของเขาไถลไปพุ่งชนกับอะไร แต่การที่อูๆ ก็ถูกกวนประสาทอย่างนี้ จอมทัพจึงคิดว่าคนขับต้องเมามาแน่ๆ รถของเขาหรือก็ราคาหลายสิบล้าน ต่อให้เขาจะรำรวย ทว่าเพิ่งจะถอยรถคันนี้มาใหม่ๆ ยังอยู่ในช่วงรักช่วงหวง จึงอดซัดซ้ายเพื่อจอดรถลงไปตามคูกรณีไม่ได้

ดูเหมือนอีกฝ่ายก็เต็มใจจอดตามลงมาให้เขาต่ำเสียด้วย

“เฮ้ย อะไรของมึงวะ!” จอมทัพเปิดประตูลงไปได้ก็เดินไปสาดคำหยาบใส่หน้าคนหาเรื่องในทันที แต่สิ่งที่อีกฝ่ายตอบแทนเขาตอนเดินเข้ามาถึงคือกำปั้นหนักๆ ที่ทำเอาเขาเซถลาหัวทิ่มลงไปกับรถ

“โธ้ย!” จอมทัพไม่ทันได้ตั้งหลัก พอหันมาอีกครั้งเขาก็เริ่มจำได้ว่าคูกรณีคือคนเดียวกับที่ขับรถแซงเขาเมื่อกลางวันนี้เอง แต่ยังไม่ทันที่

เขาจะตั้งหมัดต่อยสวน อีกฝ่ายก็ชັดกำปั้นไม่ยั้ง ก่อนจะตีเข้าแรงๆ หนึ่ง ครั้งจนเขาจุกไปทั้งร่าง

อัศวรเหวี่ยงร่างบอบช้ำของอีกฝ่ายไปกองข้างถนน ก่อนจะรีบตรงไปเปิดประตูรถฝั่งที่โมรีนั่งเพื่อดูว่าหล่อนเป็นอย่างไรบ้าง กระทั่งเห็นหล่อนหลับไม่ได้สติ และกระตุ่มชุดถูกปลดออกไปสองสามเม็ด ความโกรธก็แล่นขึ้นเป็นริ้วๆ จึงอุ้มหล่อนมาไว้ในรถเขาอย่างรวดเร็ว

แต่ขณะที่เดินอ้อมกลับมาประจำตำแหน่งคนขับ อัศวรก็อดกระแทกสันเท้าลงกับบอกไอ้ กต 9999 แรงๆ สักครั้งไม่ได้

เมื่อเห็นอีกฝ่ายร้องครวญครางราวกับลูกหมาบาดเจ็บ อัศวรก็อยากจะเตะปากซ้ำอีกครั้ง แต่หากเขาไม่รู้จักระวังมือก็ยังทำคงได้ซ่อมมันจนถึงตาย พลอยทำให้ปู้ต้องขายหน้าและเดือดร้อนเรื่องคดีความเหมือนสมัยที่เขายังเป็นวัยรุ่น สุดท้ายอัศวรเลยได้แต่พยายามควบคุมสติอารมณ์เอาไว้

“อย่าให้กูเห็นมึงอยู่กับหลานกูอีก!” เขาตะเบโหน้ำอีกฝ่ายเป็นการระบายอารมณ์ครั้งสุดท้าย ก่อนจะเดินหน้าบึ้งตึงกลับไปนั่งในรถ

กระตุ่มชุดสวยๆ ของหญิงสาวหลุดออกจนเผยให้เห็นบราเซียร์ลูกไม้ ชายหนุ่มจึงตัดสินใจหันไปหยิบแจ็กเก็ตตัวเก่งที่เผอิญทิ้งไว้บนเบาะหลังมาห่มให้หล่อน อัศวรขับรถพาแม่ไข่น้อยของเขากลับบ้านด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เห็นที่ต่อไปนี่คงอนุญาตให้โมรีไปไหนตามลำพังอีกไม่ได้

อัศวรอุ้มหญิงสาวไปวางลงบนเตียงอย่างระมัดระวัง เขานั่งลงข้างกายหล่อน มองคนที่หลับสนิทแล้วก็แน่ใจว่าโมรีต้องโดนวางยาโดยไม่รู้ตัว เพราะเท่าที่เขาแอบสังเกต โมรีดื่มค็อกเทลไปแค่แก้วหรือสองแก้วเท่านั้น หล่อนไม่น่าจะเมาหลับง่าย ๆ ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้เขาจะไม่เคยเห็นหล่อนดื่มของมึนเมามาก่อนก็ตาม

อัครชมนองนาฬิกา อยากตามแม่บ้านมาเช็ดเนื้อเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้โมรี แต่ดูเหมือนว่าตึกดินขนาดนี้พวกคนรับใช้คงเข้านอนกันไปหมดแล้ว ส่วนเขา...เห็นที่ว่าจะไม่เหมาะเท่าไร

ชายหนุ่มตัดสินใจว่าจะแค่เช็ดหน้าเช็ดตาให้ อย่างน้อย หากหล่อนรู้สึกตัวสั่นนิด เขาจะได้อุ่นใจว่ายาที่ไอ้ กต 9999 ผสมให้โมรีกินเป็นแคยานอนหลับธรรมดา ไม่มีผลต่อร่างกาย

อัครชค่อยๆ ดึงแจ็กเก็ตที่ห่อหุ้มร่างหญิงสาวทิ้งลงบนพื้นข้างเตียง หมายจะติดกระดุมชุดที่หลุดให้หล่อนก่อน แล้วค่อยไปหาผ้าชุบน้ำมาเช็ดหน้า

แต่แล้วรอยแดงเป็นจ้ำๆ สองสามรอยบนเนินอกโมรีก็ทำให้เขาชะงัก รู้สึกราวกับมีกำปั้นหนักๆ ชกเข้าที่หัวใจอย่างรุนแรง

ไอ้ กต 9999! ไอ้สารเลว!

อัครชไม่นึกว่าชายคนนั้นจะทำกับโมรีถึงเพียงนี้ ตอนที่อุ้มหล่อนลงมาจากรถ ถนนค่อนข้างมืด เขาก็เลยไม่ทันสังเกตเห็นร่องรอยแห่งความต่ำช้าที่อีกฝ่ายฝากไว้ ไม่อย่างนั้นคงเขาฝากรอยแผลเป็นไว้ที่หน้ามันสักสิบหรือยี่สิบแผลแน่

อัครชขบกรามแน่น ก่อนจะพยายามบอกตัวเองว่าให้ใจเย็นๆ

ตอนนี้หน้าที่ของเขาคือดูแลโมรี เขาคิดจะติดกระดุมให้หล่อนอีกครั้งโดยพยายามไม่สนใจรอยลามที่ไอ้คนเลวประทับตราไว้ แต่ยังไม่ทันที่นิ้วมือของเขาจะสัมผัสกับกระดุมด้วยซ้ำ เนินอกขาวๆ ซึ่งติดกับสีน้ำเงินเข้มของชุดอย่างชัดเจนนั้นก็หยุดสายตาชายหนุ่มเอาไว้อย่างจัง

เด็กน้อยของเขาโตขนาดนี้แล้วหรือ...

เป็นคำถามแรกที่ผุดขึ้นในหัว ก่อนที่อยู่ที่ อะดรีนาลินในร่างกายเขาจะวิ่งวนอย่างบ้าคลั่ง อัครชรีบหันหน้าหลบไปอีกทาง บอกกับตัวเองว่าเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด! ความรู้สึกแบบนั้นจะเกิดขึ้นกับสาวน้อยที่เขาคิดมาตลอดว่าเป็นหลานได้อย่างไร

แต่เมื่อหันกลับไปตั้งท่าจะติดกระดุมอีกครั้ง เขาก็ลื่นน้ำลาย
อีกใหญ่

โตจริงๆ ด้วย...วิเคราะห์ไม่ทันไร อัครรัชก็ก่นด่าตัวเองในใจสารพัด
เขารีบจับกระดุมเสื้อของหญิงสาวมาสอดเข้ากับรังดุมอีกครั้ง
เพื่อให้ความเย้ายวนของหล่อนถูกบดบังไป แต่แทนที่ติดเม็ดแรกเสร็จเขา
จะรีบติดเม็ดข้างบนต่อ มือของเขากลับขยับลงมาปลดเม็ดข้างล่างโดย
อัตโนมัติจนแม้แต่ตัวเองยังตกใจ

‘เฮ้ย!’

อัครรัชเบิกตากว้าง บอกกับตัวเองว่าเป็นไปไม่ได้

เขาไม่ใช่ตาแก่หัวงูชอบคิดอกุศลกับเด็กที่เลี้ยงมาเองกับมือเสีย
หน่อย เขาไม่เคยคิดเลยจริงๆ นะ แต่ต้องเป็นเพราะสุราที่เขาพึ่งดื่มรอ
หล่อนที่ในตึกลับแน่วๆ ที่ทำลายสถิติสัมพันธ์ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความ
ดีงามของเขา!

โทษแอลกอฮอล์อยู่หมาดๆ ผิวขาวนวลภายใต้กระดุมเม็ดที่เขา
เป็นคนปลดออกเองกับมือก็ทำให้ความปรารถนาดิบเถื่อนแล่นปราดไป
ทั่วร่าง

อัครรัชไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเป็นเพราะสุราหรือชาตานที่เขาคุมขังมัน
ไว้ในชอกหลีบของหัวใจมานาน แต่ที่แน่ๆ เขารู้ว่าการบังคับมือตัวเองให้
ติดกระดุมในตอนนี้เป็นเรื่องยากเหลือเกิน

ถอดเลย หล่อนไม่รู้หรือ...เสียงชาตานในใจกระซิบ

ทว่าสำนึกส่วนดีก็ทำให้เขาหลับตาแน่น อัครรัชตั้งสติด้วยการสูด
ลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะลงมือถอด...เออ...ติดกระดุมให้หล่อน
อีกครั้ง

เขาพยายามผลักไสความปรารถนาที่ก่อกำเนิดขึ้นเหล่านี้น
ออกไปให้หมด แต่ดูเหมือนมือไม้ที่วนเวียนอยู่แถวๆ ทรวงอกอิมเป็น
เวลานานจะทำให้หญิงสาวเริ่มรู้สึกตัว

อยู่ๆ โมรีก็จับมือเขา ความกังวลพุ่งเข้าเกาะกุมหัวใจของอัครษทันที

หล่อนคงไม่ได้ลืมตาตื่นขึ้นมาตอนนี่ แล้วกรี๊ดร้องไวยวายด้วยความเข้าใจผิดว่าเขาคิดจะข่มเหงรังแกหล่อนหรอคะ!

“พ่อ...” หญิงสาวพึมพำคล้ายละเมอเสียมากกว่า “พ่อกลับมารับหนูแล้วหรอคะ วันนี้พ่อมาดึกจังเลย”

โมรีกำลังฝันถึงวันสุดท้ายที่พ่อขับรถมาฝากหล่อนไว้กับป่าจันทร์หาแล้วหอมแก้มหล่อน บอกว่าสองทุ่มจะรีบมารับกลับบ้านเหมือนอย่างทุกวัน แต่หล่อนรอจนสี่ทุ่ม...ห้าทุ่ม ได้ยินเสียงป่าจันทร์หาบ่นต่างๆ นานา พ่อก็ยังไม่มาเสียที

แต่ในที่สุดพ่อก็มาแล้ว...พ่อไม่ได้ทิ้งหล่อนไปสวรรค์

“โมรี...” อัครษไม่แน่ใจว่าหล่อนกำลังฝันอะไร แต่น้ำใสที่รินหยดตาหญิงสาวก็ทำให้เขายกมืออีกข้างขึ้นซับน้ำตาหล่อน

“พ่ออย่าทิ้งหนูไปขับรถนานๆ แบบนี้อีกนะคะ...” หล่อนกอดมือของคนที่ตนคิดว่าเป็นพ่อไว้ “...หนูฝันว่ามีซาตานมาเอาพ่อไปจากหนู”

อัครษแน่นิ่งไปด้วยความรู้สึกผิดที่พุ่งเข้าโจมตีหัวใจอย่างรุนแรง ไม่อยากเชื่อเลยว่าตลอดระยะเวลาสิบหกปีที่ผ่านมาเขาคือฝันร้ายของหล่อน ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็ไม่สามารถทดแทนความรู้สึกที่หล่อนขาดหายไปได้ โมรีเกลียดเขา...

นาที่ต่อมาเมื่อหญิงสาวขยับกายมานอนหนุนตัก และกอดตัวเขาเอาไว้อย่างโหยหาความอบอุ่น อัครษก็ถึงกับสะดุ้งวาบ ตัวแข็งที่ตื่นขึ้นมาทันที

พอนึกได้ว่าหล่อนกำลังฝันร้าย และหล่อนก็เป็นหลานสาวของเขา อัครษจึงค่อยๆ ลูบศีรษะหญิงสาวเบาๆ เพื่อกล่อมหล่อนเข้านอนไปพร้อมๆ กับเจ้าซาตานในใจของเขาที่บังอาจตื่นขึ้นมาโดยไม่รู้ผิดชอบชั่วดี

แต่ในความเป็นจริงเขาไม่สามารถชดเชยอะไรให้หล่อนได้
อย่างน้อยๆ คือนี่ก็ขอให้ได้เห็นหล่อนหลับฝันดีเพราะเขาบ๊ายบายแล้วกัน

อัศวินเอนกายนั่งพิงหัวเตียง ทำหน้าที่แทนคุณพ่อในการกล่อม
ลูกสาวให้นอนหลับสนิท

แต่เมื่อเป็นเวลานานเข้า ลมหายใจของทั้งคู่ก็เริ่มเป็นจังหวะสม่ำเสมอ บ่งบอกให้รู้ว่าต่างคนต่างเข้าสู่ห้วงนิทรา โดยไม่มีใครรู้สึกตัว
สักนิดว่าลมหายใจที่อยู่คนละทางนั้นได้มาบรรจบกันในเวลาใด